

לשמור בו הענינים המושגים מהמורגשות, והכה היצרי להקריב בו מה שנמנע מהזכרון, והכה המחשבי לעמוד בו על בירור מה שיחדשהו היצרי, והפסידו קצת מהעמידה

אוצר נהמד

קול יהודה

והכה היצרי להקריב וכו'. הפעל הזה נקרא בלעז דימיטיביטיב"ה, ויכא שלמה בהשגה הנשכחה אל כה הזכר האמור על ידי נגלו דמיוניות רבות משתלשלות מדבר לדבר. ויוכיף עד שניה ידו לייחס לו ג"כ פעל ההרכבה והבדלה, כאמרו בנמוק אחר זה כה מרכיב וכו'. וגם בכה הזה לא נאמנה אח הפילוסופים הנזכרים רוחו, כי לא ראינו מפיכה ומפי הכבס שיהבו לכה פעל הדימיטיביטיב"ה. ותמא ינאו לו מכה הדברים אשר כתב 'י בינא בנקומו שהנצי לך צינו למעלה, בלמרו שהעולה הכה הזה הוא לשוסס בצורות המובאות אליו מן ההושים, וגם בצורות מזרות שגוה כאשר יעלה על הרוח להרכיב ולהבדיל, כליו האחר חדם מעופף על הר ספייריות, ע"כ. והכה מכה המשקפומה בניהומו מילוך מנינא מעלה ומוריד בצורות המהשוח עמאם אשר יעמידם לנגז, יקריב מה שנמנע מהזכרון שהוא הכה הזכר האמור המושג אלנו ביצרי לדעת ההנר כאמור. ודלה חובה לעממו שיונה מקום לפעולה זו להנדרר בה חיזה בינה הכחה הפנ, כמו שזכר סס' י' בינא בסוף הפרק שיש מקום הקירס אם כה הזכרון האחרון שבחושים הפנימיים, הוא עממו הכה אשר ישיב אל הזכרון הענינים התחשביים, או אם הם שני בחות מלטיק, והשזיש עם שאלה או מלטיח ומתפקת. ודעת המבד שהכה היצרי הזה הוא המקריב ג"כ מה שנמנע מהזכרון עממו כי לא מלמארו מיהם הפעל כוס לזולתו מן הכחות: והכה המחשבי וכו'. זכר מעין מה שקדם, כי כוה התחשבי מרחפת ונתקלה על כני הדמיון בצורות המהשוח אשר שם להזייל מן משקפו לאור על אודות ההכה והשאלה הבדלי מוחש. ונכלל על השגה הבלומ והבלמי נאום. וז"ל לעמוד בו על בירור מה שיחדשהו היצרי, ר"ל שהוא כה ברור ומוזיל ענין בלתי מוחש מן המושג אשר יחדש

וכן כל כיונא כוה מענין לענין, וכנוה ענין חדש נמחק פדמה לענין. ומעשה מוכרש שהתלה מנה מדמה הוא מחדד מחמת ההרגשות החיוניות. ומזה מוצא ענין ההלום כענין ר"ל מלד ההלום הכנוני או שדי שזכרו הו"ל שהוא עולר מליזם הרגש, מן מן הוש הממוש או השמע או הירח שהרגוש בשחו, באופן שהרגשות היו כל קל הלושות גלה הספיקו לקיצו שמחו, ומשם הוא מדמה הענינים מהם לא דרלוג מכללי סדר. ומשני שאין הדמיון החלומי חוסס רק מן המורגש כוהם הכחות ומן ענין הדבור כנוכר לפני זה, לא מן הירח והעטם הממוש, ע"כ מערב המלואות והדמיונים יחד מה שאין להם הכור ודוק יחד, ומשני שאין אחר שום הרגש ומתענה רק דמיון בלדד וזה או עיקר מילואות, סה אל"ס שבדמיון שהוא בקיין אין האדם דמה רק דבר שכבר אלף בחוש, או מה שעל"ס השכל גוור אשזרותו בדרך קרוב; וזמני שאין הכשעת ההלום הדברים מעורביים וירכיב דמיונות האשביים איליו בדרך רחוק, כמו שהאמר שהסדיוס רוחא עממו הר או לענון, והכר רוחא עממו מן. ומשני שום עיקר הכרגשו בשעת הכניס לפיך מן הדמיונות נראה לו שהוא עממו רוחא חוסס או שומע מדבר הדברים שסכל בו הדמיונים, וחס דרלוג כלי סדר וסינה זה לזה, וכן מרכיב הירח הענינים או על כו. והכה מדמה הוה הוא כענין מייס האלומים ג"כ, כמו שהאמר שהמחור ידע אלוס בעליו ומדמה סדיוס שקבל חוש הטעם מזה המחשג אל האדם, וזה הוה המעמור שבו נכנע ונעודות. וכן סכל כראותו מלך בוד המריס גנד, יזייר כדמיון הכלס שהרגוש מנינא בוד התמונה כעטם אחרת, ומתעורר לכרוס. ואולם כניי ארס ועולמו הכיכ מחר ועל ידו האדם יודע סדיוס וסדר, ואלוה אל לשא עממו כוהיטס י ידמו אודת כניין כסרס סיחור כל הר והדר פליונו והחחוט לפי זורך הנאות לבעל היות, עם היות שלא ראו מושלם אורת בית כוס, וכן מהרסיס והוכוליס כנחטיס לעשות הניתה איש ותבנית כל דבר בקיון רחא ע"כ דמיונס, וכן בעלי גירומטרי"ה ינאו וישנן בקיים עקומים אל"ס שלא ראו אורח מדנה רק מלגס הנאות מילואוס. ולפי שהכה מדמה הוא מן המורגש היתען כוה יסיס הוא יסוד הכה כוהון, וזה שהאל"ס מרגוש איש ענין בלחד מתחמה חושי ומתבונן בחלקיו, נעקק מענין לענין, כמו שהאמר ד"מ שהירח רוח עוב ומדמה שרית זס כרית

סרה בלוח שרית ככר, ומן סרה בלנן נעקק אל איש אחד מראש לנן, ומשם מוכר הדברים שזכר עמו איש סהא. ואמנם מלוח הדמיון הסוכרון הוא מן ההרגשות המהשוחות כמו שזכר. ומעשה נפיש דכני החכר ע"כ דרבו, ובסמוך יתכאר ענין כה הזכר לפי דרכ: והכה היצרי להקריב בו מה שנמנע מהזכרון. והלוק שנין כה היצרי וינין כה יצרי ענין הזכר כבמוק, והוא שכה היצרי הוא כה משקפס ההרגשות הנסיניות, כמו שזרד שזי ששחור הנגר הוא כה, שזכר, ושעמו מוק, או שזי שכה היצרי מוחטו קולו ערב. וזה הוא אמת תמיד, ולא יסול לו כה ספק, כי הוא מן הנסיון שכלל יוס שזק מראשו הוא הדכס כמתוק. ואמנם ככה היצרי הוא הככה גרידא שהדמיון מרכיב אחר, ולפעמים אחר ולפעמים קר, וכמו שגבאר כבמוק, וזה סכה הוא מעורר סוכרון וכמו שיתבאר ג"כ בסמוך, כי מתחת שכלל למחשבי דבר על דבר יגיע אל סוכרון, כמו שהאמר שראובן ענין הוא מליזם ענין וכו' ואחר זני חרטה יד"ל פרס לרוחם ונוקן לל על לרשימושה ומרכיב או הארמיות על לורס אל"ס, ומכר מזה הלי"ס האלוס, וכשמניע אל מוחשיו מוכר מה שזכר עמו. והנה ככה סוה מרכיב ומסידר, כמו שהאמר שמרכיב יוצר הארמיות על מוחטו איש ומסידר מן המורגש מוחטו הכסחה, ואילו לא הוה ככה סוה להרכיב ולהסידר, ר"ל להסידר מן המושג, לא הוה מגיע אל סוכרון, לא הוה נקשר כדמיונו היצרי המוחש הכסחה עם גוון האדם. ומזה מוצא שכל עוד שכה מוחטו שכל ענין הסמוך והיך הכדיים ומחשיטס יסיס כה הזכר יותר חוק, כי מן הכרטיס ומן המלקיס ידמס דבר לדבר עד שגייע אל ענין הכסחה ממנו: והכה המחשבי. הוא אלל החכר כה הכוח או הפתעורר לנקש דבר או לכרוס ממנו, מן עניני מן בחייו, כמו שיתבאר עוד: לעמוד בו על בירור מה שיחדשהו היצרי. שוטט לעממו ודן על סרככותו שרכיב לו הכרי דמיונו: והפסידו קצת. ר"ל שמת

מהעמידה החדשה עד שישבוה אל הזרון. והכה התנוועע להביא מה שיצמד
 "מקירוב וירחוק ודחיית המזיק (נ"ל מקרוב ומרחוק ולרחות הזקן). וכל כחות בעלי
 חיים, אם משינים ואם מניעים. והמניעים אם מניע להביא מועיל והוא הכוסף,
 ואם מניע לרחות מזיק והוא הכועס. והמשינים שני מינים, אם נראים כחושים
 הנראים

קול יהודה

יחדש הילרי בשופטו על הצרות השמרות בהרענה
 סמחהפה הנקראת כה ילורי כלומר. כי זו היא אלף
 עמידה חדשה על הצרות הנה אחר העמידה הראשונה
 שעתה הנה הילרי עליהם, ומחך העמידה החדשה
 הולח יקריב הילרי מה שמתע מהצרון, כי על ידי
 הלכת הדברים והבאחס דמיון, דהיי הוכר וכלומיו
 יקבץ מתדובר. והכה מתחשבי בעברו על מה שיהדשו
 הילרי בעמידה החדשה הזאת, יבדר קנה ויפסיד קנה
 מהדמיונות ההם כפי זכרו להולות משפטו לאור על
 השגת הגלות וכלתו נאות, ותה אשר יבהר בו
 ישבוה אל הצרון, ר"ל יוביחו שם אל ביה לוירו
 למשמרה, והוא האחרון שנתחשב הפנימיים אשר
 זכרו. והאשר להסב כעני מלך והפסידו, אל הילרי,
 כי הוא כה מרביב העמים ומבדלים, כמו שהבאר
 בסמך. וכנגד ההרעה אחר מה שיהדשו, וכנגד
 ההכלה אחר והפסידו וכו', כי הוא יבדיל מעמידתו
 החדשה קנה העניים, כאילו תאמר שידמה עוף עף
 בלי כנף ויואל. אף דומי בקרבי מחשבו לאמר
 שחוכן היראם, ולפסק קנה מהעמידה החדשה. ולפי
 זה יתבאר כי המחשבי מלבד התועלת שבו לעמוד על
 ציור מה שיהדשו הילרי שהוא הדמיון כלומר,
 יושל ב"ל לעמוד על הפסק קנה וכו', ר"ל שבהיות
 מסבג הילרי להעמיד צרות מתודשות תמיד לא ישיה,
 הנה הכה המחשבי משפיק לוירו קנה מהעמידה
 החדשה שלא יעמוד הילרי לחדש דבר מעתה עד
 ששיבי המחשבי אל הצרון אח אשר כבד צרכו,
 ולולא הפסק הנה היה עומד מבסל מעמד וצורה
 לבלות שאלו בכבול וקרום על ידי המשך הצרות
 הדמיוניות בלי הפסק כמים העגרים: והרבה המתנוועע
 להביא וכו'. אמרי כיירו קביעות המרששות הסמרות,
 שעתה לקביעות הכה המתנוועע לזרך הבלה המתערך
 וכו'. והנה עם היות שהתקפו הכה המיע למיע
 משייר הוא הפולל בזה השכל המעשי והכה הדמיוני
 והמחשבי, ולמיע מזה הוא הפולל בחדש החפץ
 השכלי והמחשבור בשני הלוקו, האווני וכעסי,
 בעצביהם ובתורקיהם כלומר, לא כוון הנה ככה המתנוועע רק למיע התאוו בשני חלקי המחשבור, האווני
 וכעסי, שנקראו אלו כוסף וכעס, ולפעמים קורא אותו כה מתנוועע, להיותו מתנוועע מן המיע המיישיר,
 ולפעמים קורא אותו מיע להיותו מיע הכה הפגלים אויו. ולא זכר הנה הכה הזה צברם, אבל כלל
 עם המיע המנה, כי עם מיע מתערך למתנוועע ממנו, וכבר פרט ענינו בעלפיו סימן ל'. גם לא הירי
 אף החפץ השכלי כאשר חזרה שמה. ואולי שטעו לפי שאין הדבר הנה רק כמחשבו אשר יבולו בכליון
 כליהם כמו שביא, ומה שזכר וכל כחות בעלי חיים וכו'. הוא לשלמותו וכלתו על ידיו והחיות
 סללו בדרך ההלוקה. וממה שזכר בשני חלקי המחשבור יתבאר לך כי אמרו אם מיע להביא מועיל ואל
 הטקף, אמחה עניו מה שראוי לנכסו לרדוף אחר השגתו או נגס מפניו, ולמרו ואם מניע לרחות
 מזיק והוא הכועס, אמחה עניו להגנר על קושי המונעם ממנו השגת הנאה וכריחה מהנלפי
 נאה. והם בלש לבשר דבריו כשפטן, הרי אשה מונוים מכלל דעה הפילוסופיים שקדם זכרם:
 והמניע

אוצר נחמד

לו דבר וספוד אויו ענינים: מהעמידה החדשה.
 ר"ל מן המונגש שמתנועע עתה עד שאלו נזכר דבר שמתע
 ממנו, וכענין שזכרתי למעלה: והכה המתנוועע להביא
 וכו'. ר"ל שכל הכחות אללו נתונים המה נתונים גם כעלי
 החיים לקיום חיים, שאלולא כחות אללו לא יתנוועע כעלול
 לנקש מרעש כנאות דא, שאלולא יזיר לפינו הדמיון חכמים
 יקב קהדה והסרעש המשתפת קבלה שזו התבנית מוחקת
 לחמו, וכשאלו הירק ככל מקום שהוא קן ככל או כדס.
 וכן המים אשילו אם רוחא חותם כעלי שאלו רחש חיטלים,
 הדמיון מרביב ומסידר מן הענין החדש הנה ומצילו אל הצרון
 לזכור תועלת החיים והעש. וכן אם לוקש בתקל מאיז אחר,
 הוא בורה מכל האשויים אשר בירם שאלו על תמונת
 המקל, והדמיון כזה מצילו אל המחשבו לנקשת הערך ולברוח
 מן המזיק. אמרו מעתה שכל הכחות אשר הוטעבו כעלי
 חיים מן ההרעשות הפחיתות והמניעיות היו בעבור השלמת
 המנוועה הסכרתיים לקיום חיו: והוא הכועס. ר"ל כס
 המתעורר לעמוד נגד הפולק בו כלל יתלחו או לברוח ממנו.
 וכבר אמרו הראשונים שמתעל מן המתנוועה שבעלי חיים כס
 מכה שתי ששוקות. האחת שכלית והיא הנקראת חפן או רצון
 שאלו שכל, והשנית רשיתית ומקורס הוא ככה המתעורר.
 החפץ השכלי מביא תועים אל עינים ששכל גזור וזכרו,
 ומתרחק ממה ששכל גזור על רעו. וככה מהתעורר מתאוו
 למח שטעבו חפץ ויתרחק ממנו שטעבו הדמיון ממחלו או
 ירח ממנו. וההכלל חפץ מן החפץ ששכל ששכל גזור מן החפץ
 להיות ורוחא אח סולד, כמו שהאמר שאולל הלענה כחשבו
 שהוא לו רשאה ומחאל דרבס ברוחן שחושש שיוק לו לבריאותו,
 ולשיקר לא ימצא חפץ מן חפצם. אף' החפצו, והכלל המתעורר שאלו
 טעבו הוא כעלי חיים כלבד, ואינו שזעף רק בחשך הוא כרע
 בהרעה לזוב או לרע לפי כה הדמיון והמחשבי. והלוקה ככה
 המתעורר לשתי חלוקות, אף' החפצו, והכלל המתעורר שאלו
 החפצו ארי עורף ואולל כשר ככה הדמיוני והמחשבי שהוא
 נאות לטעבו וערב לחמו, וכאלו חותם מכל רועים בלום עליו
 בתקלות, ירגיש ככחיוויו אללו החלום שכלל ככה הם בלום
 להולל טרפו משי, ירוח אליהם כמות רוחו. אמרו מעתה
 שאלו הכחות כס כעלי חיים ב"ל, יתר עליהם החלום שבו
 חפץ שכלי ומצריח לזון על עור ורש העמוד לנב. ועוד חלקו
 הכחות

תנאים, ואם נסתרים כחושים הנסתרים. "והמיניע הוא עושה בממשלת המחשבי בהשתמש היצרי (כ"ל) והמיניעים אמנם יפעלו במשפט המחשבי בעבודת המדמה), והוא התכלית מהיה הכהמי, כי אין ראוי לקבוע (לו) הכה המתנווע לתקן סבות הרגש והיצר. אך החוש היצרי נקבע לו לתקן סבות התנועה, והמדבר בהפך זה נתנה לו התנועה לתקן הנפש המדברת העושה הזוכרת. החושים החמשה ידועים, ומושגיהם ידועים, באמצעות תושג הדמות והמנין והגודל והתנועה והמנוחה, "התבאר (כ"ל יתבאר) מצוא ההרגשה המשתתפת, כאשר אנוהו דנין על הדבש דרך

אתר נחמד

קול יהודה

המיניע הוא עושה בממשלת המחשבי וכו'. כבר ציארנו שהפילוסופים זכרו היזי והמחשבי בכלל הכה המיניע המישי. ולא זכר הכה השכל המעשי מן הטעם עמנו שצריך למעלה בהשגחה המפך השכלי מהמיניעים, וזוהו מזר ריות זה הכפור מיוהה הכחות אשר בכליון כליהם כליון כמו שיבא: כי אין ראוי לקבוע לו וכו'. כי היה גזה שמי סדרי גרמשיה: הדרגש. הוא ההרגשה המשתתפת: והיצר. הוא היזי. ולבחינת הקצור הלף הך לו מזכר המחשבי והזכרון, אך משפט אחד והקה אחד להם: והמדבר בהפך זה וכו'. כי כל כוחותיו נהווים ככה לו להעלות לו נר המיד בשלמות הכפש השכלי שיוזכר זה אלה"כ. אמנם אשר הבעלי חיים חין הכליה רק היותם מהמעט אשר בןקש הגאווה וזריחה מהכלות גאווה להשיך קיום חיים ומינס, כאשר יזים שיעור בעל הטבע: העושה הזוכרת. כלילו אשר לשמור ולעשות עניוין ובמעשה. ר"ל כשהוא נפשו ממוקנת ומקושטת בשכליות ובמדותיות. וכבר ידעת שגם במדוהיות לא המעשה המופשט הוא השיקר אלא שיעשם בלב דברי בשלמות חפץ, ע"ד מהון חתן לו ולא ירע לבנך בחפך לו וגו': החושים החמשה ידועים וכו'. זכר זה עם היות שכבר קדם דברו לאמר וההרגשות הנראות ידועות, כדי לבאר ענין מושגיהם הכלליים, כי מלבד המיוחדים לכל אחד מהם, יש עם מושגים יושגו ויתר מאחד מהם, והם חלו שזיכיר, הדמות והמנין וכו'. זה כי הדמות כמשולש ומרובע וכיוצא, יושג כחות הרלוות ובמשגש, והמנין ישיגוהו הרלוות והמשגש, וכן ייתר המושגים הכלליים ישחפפו בהשגחה חושים מהחלפים: והתבאר מצוא הדרגשה וכו'. עשה ישוב לבאר ענין ארבעת החושים

השגחה המיניעים כבעלי חיים לבלש מיניס, וחס כח מיניע מישר, וכה מיניע מוחס, וכה מיניע משלים טאויו לטוילו לדי גמר מעשה. ואמנם הכה המיניע מיישר יסדר לבלש גרמשי, וחס השכל המעשי והמנין והמחשבי, וזה כואס, אולם כהמסע איתו רק הדמיון והמחשבי. וחס קוראים השכל המעשי לתקן אשר לעולם המיניע לעובד קובע אל מצד ולא יחסו, והוא סיוען כחאפן הסוכר אלנו בשלישי סימן ס', שאח"כ הדמיון והמחשבי מועדים להסליף ולקלקל ע"ג חושים יסירה וע"ג דמיון כוזב חוטאים ומחשבים הכחות כולם להמך אחיהם, וחס שמים משטרם בכל חלקי הגוף, והוא כח המיניע המוחס, ולחזרו האברים כולם עובד בדיהם, וחס צומרים המעשה וקראו כח מיניע משלים וכזכר במאמר ג' סימן ס', ועוד האברים כוח אף לא זכרתי רק המיניע לטויוס זה הסוכר: והוא התכלית וכו'. ר"ל הכה המיניע שכבש"כ האלמנים הוא הכליון, והדמיון והמחשבי לא נכללו בו רק לכיאו לדי תנועה, ככדי שיוכל להתקיים על עני האדמה ויחס מינו שזור, ולזה נהנה המנועס לבעל חי, וזולת זה חין המנועסו שום חוטעל לא להטיב ולא לרע: כי אין ראוי לקבוע לו וכו'. כלומר ודאי שלא לאמר שמועטת כע"כ נכללו לו כדי להסיק זממו ויעשה נחת רוח ליצרו, כמו שאנו אומרים בעיקר השכל, וכל כוחותיו והטעותיו לא נכללו לו רק לנבדד השכל ולשמור לתקן יקר דרך עובדים לשמור מיניעות המוחס, כמ"ס סוף דבר הכל בשעם את האלמנים ירא וכו' כי זה כל האדם, כלומר זהו חתן חלוותו של אדם ולמעט שחס המעור בארץ, והכחירה בידו לטווח ליצרו וליולדו. זל לו לא ליזיר כבעל חי: אך הרוש היצרי. ר"ל ולישך ע"כ יסידי נתקן ככדי שילך ויבשק מוונותיו ויכרת מן המעיק לו ככדי שיוכל להתקיים בארץ: והמדבר בהפך. ר"ל האדם כסך לו, ר"ל מאחר שהאדם מונחך היזירה כענוס השכל, סהס אם לו היזורים וולתו נכדלו למעו, אם לאחז שהאדם גם כוא ככל נפש חי נתנו לו סיור והמחשבי לתקן תעטו לקיום מינו, שהאדם עמנו להס כוא נא אם לו לתקן נפש המדברת: העושה הזוכרת. לשמור ולעשות, ויחלק העשים כוא בחיקו קבול דרכי השכל ותקון השכל לא יושקן רק

היזורים המיניעים: והסיקס יסודו הכזרון. וזה שאמר העושה הזוכרת: החושים החמשה. עשה סוילי כלר דבריו שזכר בציאור יותר, ואמר שהחושים שזכר המס ידועים שסם הרלוות והשעם והכחית והטעם והמנוחה: ומושגיהם. מה שהחושים השכלי לא אחד ואחר מהחלפים אשר סועל ידוע ג"כ, כי הרלוות מנוח ליזר דברר והטעם והמנוחה בשגמית ככדי שיוכל להבדיל מיני גשמיים זה מזה ולהכירם על מה שסם, והשעם להרגיש ענין רעיהו האזיר ושטיו ועל ידו יבין המנטא ויבחין סקולות, וכריה להרגיש קאם כונוים ע"י אדס סעולם מהס ומיניע אל החוטס, והטעם לגביר תאוות המנטא והמנטש לדחות דבר המכאיבו: באומנותיה. ר"ל ע"י נפש המדברת כשנרס: תושג הדמות. שידע להבדיל בין גבוים שסם מכלול וזה מרובע, זה שזור חס לבן, וזה כולו כחול כחוש שפעם יבחון כואו דמותו ארבעה חלקים מהמנוחה: והמנין. ישיגוהו הרלוות והמשגש והשעם. ודגודל. ישיג ג"כ כחוש הדיה והטעם, ויבחין כמות הדיה והטעם נערכו אל ריח וטעם אחר: והתנועה והמנוחה. כלומר יבין מהות המנועס והמנוחה וישיגוהו ממש"כ כע"כ האלמנים שכל חלו הכשנות והטעם מהס: ויתבאר מצוא ההרגשה המשתתפת כאשר וכו'. שזו חזר לבאר מאין אט דני יזים כחן הגרמשי המשתתפת: שראש אנוהו דנין על הדרש. כשהרלוות רואה פמניו ידע כיה מוקן לזכר העשם וכן

דרך משל כשנראהו שהוא מתוק, וזה בעבור שעמנו כח משותף לחושים החמשה, וזה הכח הוא היצורי, ופועל בהקיץ ובתנומה. ואחר זה כח מרכיב מה שמתקבץ בהרגשה המשתתפת, ויבדיל ביניהם ויפיל המחלוקת ביניהם, מבלי שיסיר מהצורות התרגשה המשתתפת, וכן הוא היצורי, ויש שיהיה אמת ויש שיהיה שקר, אבל היצורי אמת לעולם. ואחריו הכח המחשבי, והוא כח שופט דן על דבר שראוי שיבושק ועל דבר שראוי להתרחק ממנו. ואין ביצורי ולא ביצרי משפט ודין אבל ציור לבד. ואחריו הכח השומר, מזכיר לעיניים מה שהשיג, כמו שהזאב שונא, והבן אותה, והאהבה וההיזק (כ"א והאמות) וההכזבה למחשבי. אבל השומר המזכיר הנה ישמור מה שאמין בו המחשבי, והכה היצרי כשהשתמש בו המחשבי

קול יהודה

אוצר נחמד

ואין זו רק מזד חבר הכותב, והכל הולך אל מקום אחד אל הסרגסא המשתתפת: ופועל בהקיץ. זה הכוח המשושק שועל בסקין לקבל התמונות המורגשות והמה שאלרו הדורות דמיוני, ומקן התנומה שיהא הכינה מוחתק אחר, שאלוהי ק לא היה מקום לזכרון אם הפסיק הכינה המורגשות, וכן נראה מעיני המלומות הכאים מתמחו, כאשר כבר בארנו למעלה כמות: ואחר זה כח מרכיב. עוד יב כח מרכיב מה שלח הרגש בחושי החושים והכניס: ויבדיל ביניהם. סדמיון מנדיל בין סגושים, כמו שהאמר שהרגש בחושי העין חי מקרין ומשירם ובעל חי קלוט בלי קרטיס, הדמיון מנדיל שואר וז מנדיל זה מנדיל זה מנדיל קרטיס וסרסות קלוטות אצל' שלח סרגסו בחושי כל אחד כפני עמו: וישיר ההחלוקת ביניהם. יציר דמיוני מין זה של בעלי קרטיס כליו הוא בלי קרן, וכן לרשק: מבלי שיסור מהצורות המורגשות ההרגשה המשתתפת. כי אמנם ישאיר ההרגשות כפי מה שהן, אלא שלפעמים מרכיב קרטיס על קרטיס, פעמים המורגש אפשי הנוצאות ופעמים או אפשי שמואל כלל, וכמו שרשק ומבאר: וכן הוא היצרי. לומר זה הוא כח היצרי שזכר למעלה: אבל היצורי אמת לעולם. כי אינו שומר רק המוחשות ואינו מרכיב כלום: הכח השומר. הוא כח המחשבי וכרנו למעלה: כמו שהזאב שונא. ומטעם נעלל חי לבנות מן הזאב כהשך אורו ולהתקרב אל מיני מאכל: ההאמנה וההכזבה. לגזור על דבר שהוא אמת או שהוא כוזב: למחשבי. ר"ל מה שמדמה המחשבי הוא גור עליו באמת או כוזב: כשישתמש בו המחשבי. ר"ל בעל חי שאין בו רק מתחשב בלבד יקרא יצרי, שאין בו רק טעם בלבד, אלא כשהאדם מתחשב בו וטועל בנתיבם יקרא זה הכח

הכוחים הפנימיים ומשמרתו של כל אחד מהם. והנה הכחאר אלו מלוא ההרגשה המשתתפת ממה ששפוט על פי הראיה על עיני הטעם, ואין זה כי אם מזד המחנה הכוחים וההאחדם כלאמר. וכבר הקדמנו הראיה המדוקדקת אשר לפילוסופים על ככה, והיא בדרך רחוקה מכוונת הכבר: ופועל בהקיץ וכו'. ששלחו בסקין היל לקבל הצורות המוחשות מן הכוחים החושיים, ופעולתו בתנומה היא שיתח האזרות הן חזיקתן, כי גם זה לעמו ייוחס אליו כלאמר: ואתר זה כח מרכיב וכו'. הוא הכח היצרי, וכמו שיוסר כיום דבריו בלאמר וכן הוא היצרי, שאינו אלא השלוטו של רשקו. והנה פעולתו לפיו להרכיב המוחשים ולהבדיל ביניהם אל אשר יהיה ענה הרוח. ולפי שהמחשו היצורי ביניהם היה מונע על הכדלה ששכלתו להבחין בין ענין לענין, והיא הכדלה בנותן הדעה הכי נכבדת, לזה הוסף ביואר בלאמר שהכדל היה הוא להפיל המחלוקת ביניהם, ר"ל הלאו בלמיון מה שלח אלוה הלוהן, כאלו האדם שיוזמה טוף בלא כקף משופף ויואל: מבלי שיסיר מהצורות וכו'. הטנה שכל פעולת הכח הזה היא מבלי שיסיר המאורות המוחשות ההרגשה המשתתפת, כי אמנם ישאיר המוחשות הן על אופן ההרגשת ממש, אלא שמדרכו להרכיב מוחש במוחש ולהבדיל זה מזה כרות המושל ועלה עליו. ואמר זה בעבור המחשבי, שנהבאר מעיניו האהבה מוליא מן המוחשים זורה בלתי מוחשה, ככתיבה שאלהה ויואל שאין בהם שום רועם מוחש. או כוון בלאמר מבלי שיסיר וכו', הרגשה באופן מה, כי מאשר ראיו אדם וכניסו יתאל היצרי ענן לקראתו: אבל היצורי וכו'. כי לא ירכיב ולא יבדיל רק הוא שומר המוחשות כאשר מה: והאחריו הכח השומר וכו'. הוא החוש הרביעי בנכסחים, ויהיה פרוי להזכיר העינים, ר"ל מה שהשיג המחשבי, כי הן העינים המיוזמה הכח הזה. והנה יהיה פרוי להזכיר העינים, כי הלמ"ד וסחה, כמו השלישי להשכלום (דכ"א ג'): והאהבה וההיזק. ר"ל האות והכללי מלוח: ההאמנה וההכזבה. ר"ל מה שיהא אדם כי הוא זה אמת וכיון או שיגור על היומו כוזב, כל אלה לכח המחשבי ישמשו, הילא יקרא הכרה פרטיה בחדם, כמו שהשכל יקרא זו הכרה כוללת: אבל השומר וכו'. כי אין לו להשך דבר משתב וזלתי לעמוד על כמותו לכל יפקד משתב וזמן מה שקייים המחשבי הלאו או לבלתי מלוח: והכח היצרי כשהשתמש בו וכו'. הס דבריו ו' כינה במקומו שהכניתי ק' ליומו למעלה אשר יוצר גם כי הכח היצרי השג שנהגשים הפנימיים כלאמר, להיומו משתב למחשבי שהוא השלישי שבהם, והמחשבי היה הוא נעלה מאד בחדם ויומר ממה שהוא בשאר בעלי החיים כמו שהקדמנו, הנה קרה לו ששהיה שמו שפי מה שישתמש בו המחשבי בחדם או בכהמה, כי כאשר ישתמש בו המחשבי בכהמה וכוונתו

המחשבי יקרא יצרי, וכשהשתמש בו המדבר יקרא מחשבי, ההצטיירות בפני המוח, והיצרי באמצעותו, והזכרון "במאותו" (כ"ל באחוריו), והמחשבי בכללו ורובו "בעת" (כ"ל במקום) היצרי. וכל אלו הכחות מתים כלים בכליון כליהם, ואין עמידה למדבר אף על פי שייחד לעצמו לב הכחות האלה בדרך מדרכי היחוד, ושיבציאם "בעצמותו" (כ"ל לעצמו). זה היוצא מדברי האנשים האלה במה שלמטה מהנפש המדברת. ואמרו במדברת שהיא השכל החיולני, רוצה לומר השכל בכח, דומה לחיולי אשר הוא דומה לאפס בפעל והוא כל דבר בכח, ויהיו בו הצורות המושכלות

אוצר נחמד

קול יהודה

לה, אז יקרא יצרי, אימתיאנטי"ה בלעז, להכתייטו ליצר משפחה היצרי, אמנם כשישתמש בו המחשבי במדבר אז יקרא מחשבי, קייטטטיו"ה בלעז. והנה באמרו כשהשתמש בו המחשבי וכו', ראה זו הפעל חיים שהוא פעל מחשבה לבד והדבור אין בו. ובאמרו וכשהשתמש בו המדבר וכו', כוונתו מנוארת על האדם השלם אשר רוח הדבור הפימי מפעמת בו. ועוד יאירו דבריו כמה שיאמר אחר זה כי כלי הנפש המדברת האנושי הם הצורות הכרוניות המלמיות והמלמיות בלמעט המוח המדברת הנפשי מן הכח היצרי, משיבציא מחשבי כאשר השלום בו והרכיבוהו הרכבות ותצדיקוהו הבדלה מביאוס אל הולדת חכמה. וכבר היה קודם זה יצרי כפניה שלום בו הכח הרעיוני המחשבי ששיעו נכון, כמו שיקרה בחיטוקה ובנהמות ובמה ששנהגה מוצו החמם חולי, עד שיעלמו אורח החטומות מהנפש האנושית צעבור ההרכבות וההפדיות אשר הולך אליהם להשלמת העיון וכו': ההצטייירות וכו'. שם לבאר מקום משכן החושים הללו הפימיים. והנה יחד מקום ליצורי בפני המוח, וליצרי בלמעטו, ולזכרון בלחריחו, ולמחשבי הרחיב הגבול בכלל המוח כי מלבושו בכל מעלה, ורובו במקום היצרי כי שם יהיה השתמשותו הקרוב, וזמו שהוכרח למעלה באמרו והמניע הוא עושה בממשלה המחשבי בהשתמש ביצרי ע"כ. ובכן מקום הונח גם למטה הראשון: ואין

סכה מחשבי: ההצטייירות וכו'. שם לבאר מהם חיים מקום משכן החושים הפימיים, ואמר שמוקם היצרי בתחת המוח וליצרי בלמעטו והזכרון בלחריחו, והמחשבי בכלל המוח, חכם לומר רודה בכל המקום: וכל אלו הכחות מתים כלים בכליון הגוף. כל זה לדעת הפילוסופים האלו שאומרים מאחר שהמוח שהוא נשף הכחות נטע, בהסדר המוח נסדו כל אלו הכחות, ולא נעל חי לבד כלם בכליון הגוף אך אשילו המדבר שהוא האדם אין לו יתרון על הפעל חי ומקרה זה מקרה זה: ואין עמידה למדבר. אין שאל ושאריה לאדם אחר מוחו דבר שיעמוד לנח: אע"פ שיריד לעצמו לב האנוש האלה. ר"ל אלע"ם שנתעסק הדגם בלמודים והבחינת דברים אמתיים היוצאים משמוקם העיון: ושיבציאם בעצמותו. נעלם הנפש הזאת המאירה על הכחות והיא נאלצת משכל הפועל לפי דעתה. וזמנא האמר בלא השלמת עיונו קיים לעד וכן לו הנפש הזאת קיימת לנח, אבל לאחת אמונה שיקרה אחד לכולם בכליון כליהם: זה היוצא וכו'. כמה שלמטה זה דבריים נגנש החושים שכלים: ואמרו במדברת. ואולם דעתם נגנש המדברת: שהיא השכל החיולני. וזהו קראו שכל החיולני: רוצה לומר, פירוש דבריהם, למח קרין אותה כך: השכל בכח. ר"ל אין שום דבר בפועל נגנש הזאת רק הכנה וזה לקבל מושכלות: ודומה להיולי. והוא החומר הכאן שמתנו ונחשו דבריהם ויפודות אחר שקבלו כל אחד זורחו, כנוכר כמה פעמים, וזמנא נחשו לו יצרי עולמים: דומה לאפס בפועל והוא כל דבר בכח. כלומר נשעל אין בו כלום, אל

עמידה למדבר וכו'. ר"ל שטם היות האדם מייחד לעצמו המוכרח שבכחות האלה בחייה אופן מן היחוד אשר יראה זו יתרון על יתר הבע"ח בכחות הללו, ולא זו בלבד, כי עוד ימציאם לעצמו בהשכלות מוסף על טובתם כמו שימאלו אנשים אשר בתחבולות ייטיבו כח הדמיון והזוכר, אע"כ אין לו המלם מליון אלו הכחות בכליון כליהם. ח"ל ואין עמידה וכו', ר"ל שאין לו עמידה והשארות מלדס. או ראה באמרו ימציאם בעצמותו (לפי הטובה הראשון), שאין ימציאות הכחות הללו דבר נפרד מעצמות הנפש המדברת שבו, רק מחור צבוקה העולם יאירו נריותיהם, וא"כ היה עולה ברעיון שיהיה גם לכחות הללו שאריה ופליטה בהשאר עצמותו של אדם שהיא הנפש המדברת, על כן הודיענו שאין לכחות הללו קיום, כי אין אורם שלום אלהי ביות הנפש המדברת לנפש חיה קשורה בגוף האדם, אמנם אחרי כן בהפד"ה ממנו, כל הכחות המזכרים יאשכו נגהם, ובהספך רוח האדם ינעונו. וכחשים לזה אמר השאור (מהלים ע"ג) כלה שארי ולבני גור לבני והלוי אליהם לעולם, כי להיות נפשות ביותו של אדם נפש רוח ושמה, ומאלה נפרדו כל הכחות שבו גור לומר על כליון השחים נפש רוח, הנקראות אשתי ולבני, כי הנפש הנצמחה שפעלם שבכלן אשר יושה אליו ענין ההנה והגידול וההולדה, ומשכנה בבניו, קרא לזוהי בשם שאר, ע"כ כי האוה נפשך לאכול צמר. והדבור החיונית המחיה אה בעליה ומשכנה הלב, רמז אליה באמרו ולבני. ואמר שטם היות אלו השחים כלום בכליון הגוף, הנה גור לבני שהיא הנשמה החזקה כהלמיש גור, היא נהיה לעולם, וזה הלך מכל הכחות הנפשיות כי זולת זה הוא משובך אלו עם הנשמות ויתר הבעלי חיים, אך זה הלך אדם מאל והוא הלך מכל מעל להחיות לו לפליטה גדולה. ומלם אליהם ענינה בכלן לשון קריאה, כי לפני אליהם ישפוך שירו: דומה להיולי כבר קדם ציאורו צראשון סימן ח', כי כמו שהאמר הראשון הוא בכח מוק לקבל כל הצורות הנפשיות, כ

המושכלות, אם בלמוד אלהי ואם בקנין, ואשר הם בלמוד הם המושכלות הראשונות (כ"א אשר) ישתתפו בהם כל בני אדם אשר על המנהג הטבעי. ואשר בקנין זה בהקשה ובחידוש המופתי בהצטיירות האמתות הדבריות, כמו הסוגים והמיני "החלקים והמדות (כ"א וההבדלים והסגולות ולפי זה נלמד לי להוסיף והמקרים הנפרדות, והמורכבות "בדרכים החלקים (כ"א במינים החלפים) מההרכבו וההקשות

קול יתודה

אוצר נחמד

הלך כח יש לו לקבל כל המדות בזה אחר זה, וכן הכלל כ"א כח זו לקבל כל המושכלות: אשר על המנהג הטבעי. לומר בעוד שאינם שומעים ומכירי הדעת היואל מן הכסף. הם בהקשה. להקיש הקדמות בטויות על מושכלות ראשונות, ומכאן מתחדש המופת הנכונ ע"ס. מניח מלאכה הכנין: בהצטיירות האמתות הדבריות. ר"ל ששכל קוים לעשות יזור אמת בדרכים שאינם מורגשים בחושים ונדמיין: כמו הסוגים. הוא ענין כפולו הכלל תחמו הרבה מינים: כמו שהארץ שם בעל חי הוא כונ בערך היתנים שכלל אותם, והם הסוב והגמל והומיים: וההבדלים והסגולות והמקרים. זאת היא הנוסחה בטוב, וכמו שאמרנו כל מין מורכב מזה והכלל, כמו שהארץ האדם מסוג בעל חי, והכלול הדבור. והסגולה היא כמו שהחוק לאדם, שאינו מעמיד מין קין סגולה לו. והמקרה כמו שהחוק לעורב, וכמו שכלל כל זה בגנין. והחוק ענין הסגולה והמקרה הוא שהסגולה לא ימצא בזמן מין זולתו, משא"כ המקרה שכן ומלא החיות בזמן מין עורב לפרטי בעלי חיים: הנפרדות והמורכבות. כבר אמרנו שהמקרה שני מינים, מקרה קיים מלאחתי נגדד ממנו, כשהחוק לעורב ולזמן, והחוס לאש. והמקרה הנגדד, כמו שהחוק לאדם והחוס לכלול: והמורכבות. לומר בזה ענין ענין ענין: בדרכים החלקים. לומר באופן היתוליים ומקרים בגנין: מההרכבות וכו'. מוכי למעלה על הדוג שסופת שמתחת המור הסקיים מנאר האמתים והבטויות

הכלל הכולל בכה יגבר אל מול קבלת כל הערות המושכלות. ו"א אשר הוא רומה לאפס וכו'. ר"ל שמיני אמתים בין הסגול והסגול כיוולי הזה שניארט עיניו למעלה סימן כ'ד: והוא כל דבר בכח. כי שם יענו לו הכמות בזה אחר: ואשר על המנהג הטבעי. שלח נכרעה דעת: בהקשה ובחידוש המופתי. ההקשה הוא סודר ההקדמות באופן שיהיה להמשך מהן החולדה, אמנם המופת הוא להביא ההקדמות הכן בעוד הכתיבה להכין בלמהתן ושקרונו ששורה החלקים הכריבים לזה. ולמר הדוג מופתי על מה שיהיה מן המושכלות השמיות על ידי המופת מכה המושכלות הראשונות שהם יסוד כל כנין: בהצטיירות האמתות הדבריות. ר"ל שהקשה וההדגש המופתי יושלמו בזיור הכעניים הכעניים על המהמה. והנה הוא מונה והולך פרטי מלאכה הכנין כפי סודרם בספרים המחוברים על ככה. וירמו אל סודר כל כפרי התינויות מספר המוציא לפרטירי"א עד ככה היקר לאריסו, וימשך בזה אחרו או שהיה, והא"כ שיהי ענין הכמות הכעניות עד אחרו ולמהת הכעניות הופש את עצמה, ואחר כן לתמויות עד אחרו והשערים המרשיים, והא"כ האלחיות. והן הארבע מדרגות שזכר המורה בראשון פרק י"ד בלמרו שזי אשר למי שירצה השלמה האטמי מבלי התלמד. תהלה במלאכה הכנין, והא"כ בלמודים כל הכדר, והא"כ בטבעיות, והא"כ באלחיות. ואמנם זכר הכדר את הלמודיות אחר הכעניות, לפי שהעולה הוא להרגיל השכל בטבעיות הערות המהמרים למען יוכל להגביה עוף לשום שכל בכוונה העליונים הנבדלים מהמר: כמו הסוגים והמינים וההבדלים והסגולות. לפי דעתי רלוי להוסיף בלן והמקרים, וכמו שזכרנו שעת כזה שינוי. והם המתנה כוללים שחבצלו בספר המוציא לפרטירי"א. וכבר יבוליס היינו לדחוק ולמר שכלל את המקרים כבדלים, שהרי פורטירי"א בספרו הנזכר עשה חלוקה זה חולרה. ההבדלים יש מהם נפרדים מן המופת, כמו שהעולה והמנוחה והכריות והכול, ויש מהם בלתי נפרדים, ואשר הם בלתי נפרדים או יהיו עממיים או מקריים. והמקריים כמו שכל החף שחוטמו שקוע. והעממיים כמו הדבור לזהם וקבלו הכמה אליו. והעממיים הם שילקחו בנדר עמם הדבר וכו'. ולזה אשר על דרך המקרה לא ילקחו בנדר עמם הדבר וכו'. ע"כ. והנה גם המקרים הבדלים יקראו, ולאשר ששנינו זה לא זכרם ההגבר בכפס. אלא שיקשה לו לפי זה מפי מה זכר הסגולות הכללות גם הנה כהבדלים המקריים, על כן חזר אני על הראשונות שטענה נפל בספרים להשמיט מלה והמקרים כלומר. ולפי הנוכה שכתבו בו החלקים והמדות במקרה הבדלים והסגולות, יש לפרש החלקים על החישים הכלולים בכל מין, והמדות יהיה כלל להכלל וסגולה ומקרה, שכלם מדות בטעם כעוד. וכבר ידעה דרך משל כי הסוג הוא חי, והמין אדם, וההכלל מדבר, והסגולה שוק, והמקרה לכן: והמלות הנפרדות. והנה עינים כפסר המהמרות לאריסו והקריים פרידוקימי"א, כי שם נקצבו בלו כל המלות הנפרדות וכללותו המחד משברת מהמרות שחודרו הם, ולא ימלט דבר מכל הנמאזה לבלתי הכנס תחת כפי האחד מהם: והמורכבות בדרכים החלקים מההרכבות. וכלל עינים כפסר המקרא פרידוקימי"א, כי שם הבחלר אופן המור המורה הנפרדות והרכבה הספורים מן והגזרות וההקדמות שיוצרי מן התיק, והכרעה שאלה טענה בדרכים שמים כמשפט כבוד, כגון הקדמה חיובית ושוללה, פשוטה ומורכבת: וההקשות

וההקשות המחוברות, האמתיות והכובניות, והגזרות המולידות תולדות הכרחיות מופתיות או נצוחיות או הלציות או הפעאיות או שרירות. ובהתברר אמתת הענינים השבועיים בהיולי והצורה וההעדר והטבע והזמן והמקום והתנועה והנרמים הנלגלים והנרמים היסודיים וההווה וההפסד המוחלטים, וההיות הנולדות ההוות באויר, וההוות

אוצר נחמד

קול יהודה

וההקשות המחוברות האמתיות והכובניות. ככלל זה בספר הסיקס לאריסטו הנקרא פריאור"ס, אשר בו יוהקו משפטי הצור ההקשים מן ההקדמות המכריות כלופן שהמשך מהן הולדה וכן ההקשות האמתיות, או שלא המשך מהן הולדה וכן הכובניות: והגזרות המולידות וכו'. אחרי ההבאר בספר הסיקס ענין הסיקס במהלטה, רוצה לומר אופן סדווו בהקדמות כראוי להמשך ההולדה מהן מבלי שום לב בהקדמות שבו אם הן אכחיות בעלמן, או איך שהייתה, היצר אריכטו המשה ספרים על בחינת ההקדמות בעלמן. האחד מהם הוא ספר המופת

והגזרות המולידות וכו'. הגזרה כלל דבור מאורכך מן הסודר וכמאסור ממשו, כמו שהאמר ראוון עומד והדומה לזה, ונקרא משפט או גזירה: מופתיות וכו'. עיין בספר מלך סגינו שער ח', וכבר בארנו זה במאמר א': בהיולי והצורה וכו'. נחבאר עינים כס' כשבע סטנטי, וכבר קדם לנו ס' ב' עיני הסיולי והאורה וכסעדר בקאור, וענין הטבע במאמר א' סימן ע"ג ע"ד ע"ה: והגרמים הגלגלים. עיין נלגלי סקיע: והגרמים היסודיים. הם ארבעת סיסודות המקיפות את זה עיין לופן מיוך אופן, בכפר השמים והעולם: ההווה וההפסד המוחלטים. ר"ל שנגדלו כן להממיד סדרם, להשוקי הסיוות הנולדות באויר, ואופן קראו סיוות גלתי

ונקרא פוסטיריאור"ס, אשר ההבאר בו ענין אמחה הגזרה המולידות הכרחיות מופתיות, ו"ח"ס והגזרות המולידות וכו'. ה"ב' ספר הסיקס הניזוה ונקרא מופיק"ס, ההבאר בו ענין ההקדמות שלא וילינו שולדה הכרחית רק כסבירה גזירה, ו"ח"ס או נצוחיות. ה"ג' ספר הגלגה הנקרא ריטוריק"ס, שכל עינים על הגזרות אשר להן פני הרלוה ליישב הדבר בלב השומעים, ו"ח"ס או הלציות. ה"ד' ספר ההעטסה הנקרא אולינק"ס, הוא סמורה דרך שפיות ההקשים מהקדמות מוזיפות מטעוה, ו"ח"ס או השעאטה. והכ' הוא ספר השיר הנקרא פוליטיק"ס, אשר עיניו הלוי בהקדמות מיוסדות על דרך המשל והדוגמא, שמתוך כן לבנו של אדם נפחה אהריהם, ו"ח"ס או שרירות. ומשל משלו בהמשך החלקים הללו ויאמרו לאמה, כי בהקדמות אשר יחבר מהן הסיקס נמרכו אליו על המשה פנים, כמו שאלל המוסקן יוערך ערטל שבו זהב או הכלי העשה מומנו, כי אמנם בהקדמות הן חמד הסיקס, וזורחו הוא סדור ההקדמות הכן כמאשפס ודמיונו בהמרו וזורחו למטבע של זהב בתמונה עגולה, שהזהב הוא הממרו והתמונה העגול היא זורחו, וכמו שלפני פניה ישפה המטבע, אם מלך הפסק האורה בהשטות סמונתו הכוונה וזו אבד שמו נלגלי הקרא בשם מטבע כשההלה, כי אמנם בהשקפה האורה השמות יונחו, ואם מלך שאירע פכול בחמר, כי זהבו היה לסינים. כן הסיקס יפחד כלהד ממי פנים אלו, אם מלך האורה החלויים כסדור הקדמותיו, ואם מלך חמרו שפיו זולה הסיקס הכן בעלמן. והנה המשה המדרגות זהב אשר נעשה בו הכלי המכר, הם אלו, הא' בחיות זהב מופז מוזקק. ה"ב' כשיש בו הערובה מה והוא מזער. ה"ג' שירכה הערובה אך לא יגיע בו זולתי בידוע כצונו עסק הויב ומעט הוא שירגיש בו זולתי לפרקוס. ה"ד' כשהוא מוזיק מחובו והנה עשה הויב יבוי נחשה, אך לא הנחשה העלה המזקק אל מדרגה דומה לזהב עד שיון לפי עור ממשלו, ואם עשה הויב יבוי יקה ויפכה ללבס להשגו בו שחוק וכו'. ה"ה' בחיות יופו גלוי ללא בעמים. ולעומת אלו מהשפלות המש מדרגה בהקדמות ההקשים. הא' כשהקדמה אמחית הכרחית בלי ספק וצולג שנייה, וככמו אלה יאוצר הסיקס המופתי. ה"ב' כשהקדמה קרובה לאמה, ועל דרך הזרה יקרה בעיניה עשות כסבריתנו, אולם עם עוב הכוונה עדיין ישאר זה אפשרות שמי אמחהה ולין לבו של אדם כעוה מן הטעות, וככמו אלה יאוצר הסיקס הנלווה. ה"ג' כשהקדמה החשב אמחית אלא רבים מעמי הארץ, והסיקס המחובר מהקדמות כלהם נקרא הסיקס הליוי. ה"ד' שיויו להקדמה פני הרלוה ובחובה השיס הרבה להיומה מוזיפות מההוכה בחינת הסברים, אמנם בחינת החיון מורה על דבר אמח ומשפט לרק, ואם לוקה ההקס הקדמה מהקדמות כלהם יקרה שמו גליו הסיקס העליון. ה"ה' בחיות ההקדמה מפורסמת כשקר ולין מי שיפכה בעיניה, ורק נס אכח מתוך דוגמא ודמיון אשר לר על עיני. ה"ו' העטור הגשפ מהמחה להשגו על היותו אמחי או מוסק, וכמו שיקרה הסטריות הלום אל הסיקס מתוך רליית דבר שידמה במחלוטו לזכר מאלל מחמד ומלח, אם כיום זכר הוא הנראה מה טוב ומה נעים, ולין זה כי אם מתוך הדמיון והדוגמא כלאמר, וההקס המחובר מהקדמות כלהם יקרה הסיקס שייני: ובהתברר אמתת הענינים הנזכרים וכו'. ומכר והולך כל עימי ספיו אריכטו בהממה הטבע: והיולי והצורה וההעדר והטבע והזמן והמקום והתנועה. כל אלה נחבאר עינים כספר השמע הטבעי, וכבר קדם לנו סימן ב' עיני הסיולי והאורה והסעדר בקאור מילין וענין הטבע הנבאר כדלמשן ס' ע"ג וע"ד ע"ה: והגרמים הגלגליים והגרמים היסודיים. בכפר השמים והעולם: וההווה וההפסד. בכפר נקרא שם זה עליו. ואמר המוחלטים, להבדיל בין זה ובין הכוונות שיוצרי אמר כן באויר ובמולאים וכו', כי כספר הכויה וההפסד לא ינבאר כי אם ענין הכויה וההפסד ככלל

ההוות במוצאים, וההוות על כדור הארץ מצמח וחי, ואמתת האדם, ואמתת הצמיירות הנפש את "נפשה (כ"א עצמה), והצמיירות הדברים המוסריים מהמנינים, והשעורים המלאכיים, והשעורים הכולביים, והשעורים הנגוניים, והשעורים המראיים, והצמיירות הדברים האלהיים, וידיעת התחלות המציאה בסתם מצד שהיא מציאה, והתלויים בה בכח או בפעל, והתחלה והעלה והעצם והמקרה והסוג והמין וההפך והדומה, והתכמה והחלוף והאחדות והרבי, וקיום התחלות התכמות העיוניות מהמוסריות, והטבעיות מן "הדבריות (כ"א הדברים), אשר לא יגיעו

קול יתורה

ואיך יתקוו ויפסדו וישתנו היסודות זכ עש זה, אולם הספרים האחרים שזיכר יחדו לביאור היות המורכבים, וכמו שיבא: וההיות הגולדות ההוות באיור. כן הויות הכללי שלמות המבולרות בספר האמות העליונות: וההוות במוצאים. כן הויות שלמות דומה המבולרות בספר מיוחד זה עמו אשר יקראו, ספר המולאים או הממלכים: וההוות על כדור הארץ מצמח. בספר הגמחים: וחי. בספר בעלי חיים: ואמתת האדם וכו'. בספר הנפש. כי עש היות קלמו בניאור הנפש בכלל, עיקרה הוא בניאור פעולה הנפש המבולרות ספר אמתה מהותו של אדם, ואיך נפש של אדם משנה עצמה, על דרך ההפכות העליון כי ממון היותה משנה הפעולות הנמשכות הימנה היא חוזרת אל השנה אמתה עצמה. וכלה הפקדון השנה ספרים שהתכמה הטבעית הפרד אליהם כפי החלוקה הידועה אלל הפילוסופים: והצמיירות הדברים המוסריים וכו'. סדר הנה ארכנה חלקי החכמה הלאמודי, והס השבורה, הנדסה, פוסה, ומוביק"א. ועל השבורה אשר והצמיירות הדברים המוסריים מהמנינים. וכבר הכחנו בשליש סימן ל"ט כי הלאמודי יקראו אללו מוסריות. ועל ההנדסה אשר והשעורים המלאכיים, וכו' מה שישערה שכלו מדום הדברים אשר ישמחש עם האדם מן הלאמודי ויורח ע"פ מדותיה להגביל ענין ילוני הרעות, והיא הכמה מפוררה יאלו מכה ה' אור הפעל מלאכות יקרות משונות מאל: והצמיירות הדברים האלהיים וכו'. מוכיז וכוך דברים רבים נכלו במה שאמר הטבע, ונקראת אלל הפילוסופים החכמה האלוהית. והחלק העיקרי בהכמה האלה היא החקירה בשכלים הנדלים וכמה שיהיהם אליו יתבדר כאשר עיני ידם. ותס נכללה ידיעה התחלות המציאה בתתם וכו', מגלי הגביל ענין המציאה לגש מין ממיני הנמלוח, רק להבחין ענין המציאה במתם וכו'. ומה הס התחלותיו וטבותיו: ושמה חוכן ל'היות נהלים נבחינה המאלה בסתם כי המאלה יש ממנו ככה ויש ממנו נשועל, וכן ענין ההתחלה וטבלה וכו' כלל החיחוש אל נחימה: וקיום התחלות החבמות העיוניות וכו'. נראה לרשע שמוכך על אמרו ענין החלה והעלה והעלה והעלה והעלה וכו', שכתב על הוא קיום ללל המעלות טעויות מהלאמודי והטבעיות: מן הדברים אשר לא יגיעו אליהם

אוצר נחמד

כלמי שלמות בספר האמות העליונות, כמו שיקים ודומים: וההוות במוצאים. מתכר בספר המולאים והממלכים וסס המתכיות והאנטוס לנעימס: וההוות על כדור הארץ. בספר הגמחים: ואמתת האדם וכו'. בספר הנפש, וסס פעולת הנפש המבולרות שזיכר ספר האמות והמון שהיא משנה פעולות הנמשכות ממנה היא מוחת אל השנה עצמה על ההפכות העליון: הדברים המוסריים מהמנינים וכו'. היא חכמת הלאמודי והטבעית אל דרך ארץ הנקרא מוכיז והשעורים המלאכיים. ענין השיעור נענינו הנושות אשר יתכן כסס מלאכה ידי אדם, כמו חכמת המדום והשפכות וכדומה לכו: והשעורים הנגוניים. חכמת הפנר השייך למוזיק"א כדור המיחסי: והשעורים הכולביים. חכמת המדות לענין הטובים כביאור מהלך הכולביים וכו' הנמשך מזה: והשעורים המראיים. חכמת המדות וכלל נהכמת המאלה, הקרא אטיק, קאשטאטיק, דיאשטיק, טעמאשטיק, וכל עניינם טבדו על הכמת המדות נבוע: וההצמיירות הדברים האלהיים. חכמה זכר הדברים הנכונים כדום שאמר הטבע, והיא החקירה נענינו כדומות, ונקראת חכמת אלכות, והיא החקירה בשכלים הנדלים, כ"ל המלכים: וידיעת התחלות המציאה בסתם וכו'. מגלי הגביל ענין המציאה לגש מין ממיני הנמלוח רק להבחין ענין המאלה במתם וכו'. ומה הס התחלותיו וטבותיו: ושמה חוכן ל'היות נהלים נבחינה המאלה בסתם כי המאלה יש ממנו ככה ויש ממנו נשועל, וכן ענין ההתחלה וטבלה וכו' כלל החיחוש אל נחימה: וקיום התחלות החבמות העיוניות וכו'. נראה לרשע שמוכך על אמרו ענין החלה והעלה והעלה והעלה והעלה וכו', שכתב על הוא קיום ללל המעלות טעויות מהלאמודי והטבעיות: מן הדברים אשר לא יגיעו אליהם

אלל
הכספיים ההם אינם טבעיים מכל וכל לא נפרדים והנם טובים על עקרי חכמת ההדסה. ועל הטכונה אשר והשעורים הכולביים, ר"ל ההשפעות והכחישה השייכות להנחם הכולביים, ועל המוביק"א אשר והשעורים הנגוניים. כי אין ענינה זולת ערך והכמתה בין הנגונים. אמנם זיך לזה השעורים המראיים, שהיא הכמה המבפיה, לפי שם ארץ יונקת מן הלאמודי ויורח ע"פ מדותיה להגביל ענין ילוני הרעות, והיא הכמה מפוררה יאלו מכה ה' אור הפעל מלאכות יקרות משונות מאל: והצמיירות הדברים האלהיים וכו'. מוכיז וכוך דברים רבים נכלו במה שאמר הטבע, ונקראת אלל הפילוסופים החכמה האלוהית. והחלק העיקרי בהכמה האלה היא החקירה בשכלים הנדלים וכמה שיהיהם אליו יתבדר כאשר עיני ידם. ותס נכללה ידיעה התחלות המציאה בתתם וכו', מגלי הגביל ענין המציאה לגש מין ממיני הנמלוח, רק להבחין ענין המציאה במתם וכו'. ומה הס התחלותיו וטבותיו: ושמה חוכן ל'היות נהלים נבחינה המאלה בסתם כי המאלה יש ממנו ככה ויש ממנו נשועל, וכן ענין ההתחלה וטבלה וכו' כלל החיחוש אל נחימה: וקיום התחלות החבמות העיוניות וכו'. נראה לרשע שמוכך על אמרו ענין החלה והעלה והעלה והעלה והעלה וכו', שכתב על הוא קיום ללל המעלות טעויות מהלאמודי והטבעיות: מן הדברים אשר לא יגיעו אליהם

יניעו אליהם אלא בזאת החכמה "בקים" (ל"ל וקיום) הבורא הראשון, והנפש הכללית, ואיכות המינים, ומדרגת השכל מהבורא, ומדרגת הנפש מהשכל, ומדרגת הטבע מהנפש, ומדרגת ההיולי והצורה מהטבע, ומדרגת הנלגלים והכוכבים והתוויות מההיולי והצורה, ולמה הוטבעו על המחלוקת הזאת, והקרימה והאיוור, וידיעת האנושות והאלהות, והטבע הכללי וההשגחה הראשונה, ויש שתקבל (ל"ל) וכבר

אוצר נחמד

אלא בזאת החכמה. ל"ל נכתב עמיס הנזכרים: וקיום הבורא הראשון. ל"ל מילואה טס: והנפש הכללית. אשר שרין כזו אל שכל הטעם: ואיכות המינים שאין להם מציאות רק בנפש. ל"ל ככל: ומדרגת השכל מהבורא. וכן טעך בדרך הפנים בין השכל ובין הטורא, ולולט מור כלמת אין ערך לו יתכך: ומדרגת הטבע מהנפש. הוא הטבע הפנימי, וכמוך יזכור הטבע הכללי: והתוויות מההיולי והצורה. כמתלט זכר מדרגת ההיולי והטורא כל אחד בעצמו, ובכל הכוונה אל אלו הכוונות שאין כסם שום סרנכס רק ההיולי והטורא, כמו ארבעת היסודות והגלגלים והכוכבים, והכדור שבין חומר וזורה שכוונת השכל ובין חומר וזורה שכוונת הגלגלים: ולמה הוטבעו על המחלוקת הזאת. ל"ל כסנו הכדור והטעו שבין מדרגת למדרגת מלפניו שכל מה שמוכרס כלן: וידיעת האנושות והאלהות. ל"ל הכדור שבין ככל אנושי כדוקי נחומר לשכל נמר כמו מפלחיים: וההשגחה הראשונה שפגסם טסם כרלשונה והוא הכל יתכך: ויש שתקבל זאת הנפש

קול יהודה

וקיימות כמה המחלות שאנוהו כן לייסוד קיים ונכור, וכיוא אשר הפעיות אלוים לעמודים שטעם, על כן אשר שקיים המחלות החכמות הפעיויות מהמוסריות והטבעיות הוא מן הדברים אשר לל יניעו אליהם אלף בואת החכמה. ורלוי היה שיאמר מהמוסריות והטבעיות והדבריות, שפירי המחלות הדבריות גם הם יעלה קיומם נחמם הוא, כגון ההתלה האומרת שכל דבר ודבר יתחמם מתיב או הפליה, והואמרת שכל הקדמה יודק סיופה אמת או כוז, כן הנס היו המחלות טללות בדבריות שקייים עמיים נחמם כרלשונה הנזכרת. ואם כללו לקיים הנסה שחכוז בו הדבריות, נרדך לשמעי מלמט מן, והמן והדבריות: וקיום הבורא הראשון. גם זה מן הדברים שלא יניעו אליהם רק בואת החכמה אשר כה יפגלר קיום מילוימו יתכך. והנפש הישה מוכל לשכל הדומק שיחבאר על פי הכסה הישנה, כליוו אשר עם קיום הבורא הראשון: והנפש הכללית. לשאר שכוון ואיכות

בזה אל נפש הגלגל, שכבר ביאר המורס הפעם הפילוסוף ברלשון פ"ד פי הגלגל בעל נפש: ואיכות המינים. כגון מין האדם ומין הארץ אם הם עמיים נמלטים חוץ לנפש, או שאין להם מציאות בעצמם רק מה שיזייך מהם בנפש. ואם נזרע על היוסם נמלטים חוץ לנפש, אך הוא מילוימה, כפי הדברים מילוימה המין האדם חוץ לנפש, או אם הם נזרעו בגלגלים, כזורה האפלטונימה הנקראות אלן אפלטון יודי"ל, וכן לזרעו חוץ לנפש והטורא מן הארץ שזמין הוא: ומדרגת השכל מהבורא. מה הוא הערך והיהם אשר יושם בין השכל ובין הבורא יתכך, וכן מדרגת הנפש מהשכל, וכן מדרגת הטבע מהנפש והזכר. והזכר חוזר מה שכתב המורס ברלשון פ' ע"ו ח"ל. כמו שכתב כה אחד יתקור יאירזו בקלחם ויניחום ויחן לכל אשר מה שערך שישמור עליו טקונו, וידחה ממנו מה שייקאו, והוא אשר ביארו אורו היולאים וחמר הכה מהנהיג גוף החי, והכרה פעמיים יקראוהו טעם, כן בעולם בכללו כה יתקור קלחו בקלחו וישמור מיניו שלא יאכדו וישמור אישי מיניו ג"ל מדם מה שאלשר לשמור, וישמור ג"ל קלח אישי הטעם, ע"כ. והכה הטורה ככאן אל הטבע הפנימי, ובסוף יזכור גם כן הטעם הכללי: והמדרגות מסודרות על זה האופן, הבורא יתכך, השכל, הנפש, הטבע, ההיולי והזורה. אמנם יש לכל חלק מהם מסדרות, אך אין השפור בהם כי אם על דרך הכלל. והזכיר אמת ההיולי והזורה, בגלגלים והכוכבים וההיות, כי מהיולי וזורה נעשו כל אלה לפי דעת רוב הפילוסופים, אלף שחמר הגלגלים והכוכבים וזרחה טללו מחר מחמר ההיות השפלות וזרחת: ולמה הוטבעו וט". ל"ל מפני מה עלהה חלוקת אלו המדרגות שגלו על זה התאר עם סדר קדימתם ואיחורם: וידיעת האנושות והאלהות. לדעת מה בין השכל העליון לשכל האנושי: והטבע הכללי וט". כבר זכרנו פעם המורס מה הוא הטבע הכללי, והוא כה קושר קלח הטעם בקלחו וט' כאמור. אמנם ההשגחה הראשונה, היא ההנהגה יטב' המסדרת כל עמיס המילוימה על ששחמוטיהם כרעו, והיא אשר שמה הטבע הטולל על מניו ופקודו. וקראו אורס רלשונה ערך אל ההנהגה הטבע הטולל. והוא אשבו אליו כעם נלמר הדברים בדרך אחרת קרובה אלי יזכור מן הרלשונה. וזה כי פלגלון בספר הסימיו"ל וסיעמו, שום ישימו מלך מניו המלכים הקיב"ל מאלל מחסו שכל פשוט אחד שלם ככלית השלמות שאפשר לעלל, ובו זרורה כל הנמלואה למיניהם, ועל כן מקרא אלף הטעם המתכל. והטעם היה כרלשון השפיע לדוגמתו הטעם המורגם הטולל עמיס וחלך וכל נכר, והטעם היה כלו הוא גוף אחד בעל נפש משכלת כללית, ונקראת אלף נפש הטעם, היא המתיה אם שלקיו אשר נשעים טעמל ואשר כלרן מתחם ספרים מתחם לרן, וזה כרלשונות כה אחד מתפגם ככל קרפי

זכר תקנה) וזאת הנפש המדברת צורה מן הורגש, כאשר תראה על עצמה מה שיש ביצוריו השומר להשתמש ביצירי והמחשבי, ותמצא הצורות ההם משותפת קצתם עם קצתם כתבניות ונפרדים כתבניות אחרות. וכן התבניות ההם צורות עצמיות ומקירות, והיא מחלקת אותם ומסדרת אותם ומחדשת הסונים והמינים וההבדלים

קול יהודה

אוצר נחמד

הנפש וכו'. מר לענין הנפש שגדלה אופן ייחוסה אל הסכל פ"ו שקנה לרוב רוחים מן הכנה, ר"ל מן טוהן שסכל מרגיש, כמו שגדלה וכו'; כאשר תראה על עצמה. ר"ל כאשר תבין היטב ענין הכנהש המסתתת, שבה נשמתי ורשמים העמיתים המצויים להשתמש ביצירי, והמחשבי וזכר מלי ומכרו: והמחשבי הנפש הצורות ההם. מלי שחק למורגשות, מן כתבניות, כמו האורך והחזק אל הכן והשער, וכן כמה שיש נפרדים וס מה: וכן התבניות הרם. מניס להכנה פורס סמליות ומקריית וסמליות עניינים

לרמי חלקי העולם, ונקרא כח טבעי, ומדרגתו למסך מפני העולם ולמעלה מן החמר, והוא ממשיך רוחי הנמאליס על פי הסדר עמו הכנהש נפש היס. אמנם יש מהס מי ששים בין הכורס יחברך לנפש העולם מספר גבא רב מהשכלים, אבל חוספי דרך אפלטון בנמה אמרו שאין בין זה לזה כי אם שכל אחד בלכד כחמור, ואולם ישומו נקשות רבות משכילות אחר הנפש הכללית שזכרו, והשלמות שבהן והמשולות הן השמונה נפש אשר לנגלים השמונה על דעת הקדמונים וחס נגלו המולות ושבעה כוכבי לכת, ונס

הוא דעת חכמי הדתים מקרוב גלו. וכן עלו הנפשות הללו למספר משע. ואמרו קצתם שהן כן ס' חוסי המחכרות הכרי הכחמים הקדמונים, שהראשונה מהן נקראה קליוס", והיא נפש העולם הכללית, והשמונה הנוסרות יחודו לפי סדרן, כל אחת מהן לנגלה, וכבר הכניתי בדרוש המכונה בתוין כבשר כי עס קליוס" עזר לדעתיו מקול יסה, הריחה מהחדה וקושרה אל הנגלים בהסכמה נפרכה עומיה לשמיע קול נחה הדור ומשונה בענייניה. ואמרו כי כמו שיש העולם היא המעלה שנגשפות המשכילות, או נפש האדם היא צמדנה ההחמונה שבהן. ועל פי הדברים האלה כרתי ברית הביאור באשר אמנו עס, כי אל דעת אפלטון ואיכסו היא נושא אה נפשו באמרו וקוים הכורס הרשפון והנפש הכללית וכו', והוא נפש העולם שזכרו. והמינים המינים הם הצורות האפלטוניות הנכללות בשכל העולל הראשון, אשר עו מהוא ועומיהו כל המינים כלל במלימות מעולה ובמחברת מאל. אחר כן השפך דברו בסדר המדרגות באמרו, ומדרגה השכל הכורס, ומדרגה הנפש המשכל, ומדרגה הטבע מהנפש וכו', הכל מבוחר מכה העצמתו וממה שכתבו אלל הדרך הראשון. אמנם לפי דרעו זה רחוי לבאר, ומדרגה הטבע מהנפש, על הטבע הכללי שזכרו. ועס סיבות חוד אחר כן לזכור הטבע הכללי, אין זה כי אם להעריך אה ערכו אל מול ההנהגה הראשונה. וכבר זכרו הפילוסופים המכירים ענין שמי ההשגחה הללו, וקראו האחת טבעית, והשנית שכלית. והכוונה בסמחה עס מה שזכרו בזה למעלה. ומה שאמר וידיעת האשטוטה והאלהות, הוא להכיל בין הנפש השכלית באדם ובין הנפש הכללית, שזו המדרגה אליה עניונה או במדרגה אלושית פחותה מאד בעברה כחמור. ואולם יש דרך ישר לנפש אים עוב מזה ומזה בלכר כונת הכנה ע"פ שיסור, שישפס העולם הכקבלה אללו נפש כללית היא השכל העולל עמו הממונה על העולם הזה החמון, כמו שיחבר בחתימה הספר מ' כ"ב, ובו נמוס כל מיני המנחות כמו שזכרנו בראשון סימן א'. ולזה רמז באמרו ואיכוס המינים, וזה שמו אשר יקראו בזה שינא, שכל כללי. ובמדרגה השכלי יוכלו כל הנבדלים העלויים, ובמדרגה הנפש יוכלו כל הנפשות. וידיעת האשטוטה והאלהות הוא מה שיזכיר סימן ו"ד למחר, כמה חוכר נפשי מן נפשך או מן השכל העולל וישפס העולם והעלה הראשונה. או נאמר שרמז אל אשר יזכיר בחתימה הספר סימן כ"ב, באמרו והקרוב מהס אללו השכל העולל, כי הוא מנהיג העולם הזה החמון, ואח"כ השכל היוללתי, ואח"כ הנפש, ואח"כ הכוח הטבעית וכו', ע"כ: ויש שיקבל זאת הנפש וכו'. מדי עברו על זכרון כל חלקי החמון שמשו על אדם מוכנה להן, שז בלכר אופן לנחה מן הכח אל השכל בקיין המושלטה. ואמר שזה ישלם מכה הכנהש, כי באשר דבר הפילוסוף בספר ההומה) כל ידיעת אלושית היא בעבור חזו בו אשר ממנו הוללוס כל מדע. ומה שאמר כי חקבל אה הנפש המדברת פורס, והוא כחמלה הרמב"ם בגל"ד יסוד מורה פ"ד שהדעה היא צורה הנפש, כי אמנם בלא דעת נפש לא טוב. ובכל וכו' והוא שיש ענין לנפש זרחה מן הכנהש באמרו כאשר תראה על עצמה וכו'. ר"ל כאשר תשפך ענינמה כמינס בלספקליריה מלחיה ויראה בה מה שיש ביצוריו השומר, והוא הכנהש המשתתפת שזכר למעלה, אשר בה נשמיעים ונשמיעים העניינים החמונים המורכבות כחמור, ומה שיש בהו לזכר ההשתתפת הילרי והמחשבי אשר לוקח משם כל המשקפות על על הדרך המוזכר למעלה, כי היציר שהוא הדמיון יקבל מן היציר שהוא הכוח המשוקף, והמחשבי יבדרכו אה"כ, כי הוא כה שופק ודן על דבר רחוי שינוקש ועל דבר רחוי שימרח ממנו. ויזכיר עוד משין זכ בסמוך, באמרו וליה הראשונים האורות הרחומים המלשיירות בלחש מהו וכו': ותמצא הצורות הרם וכו'. כנעם הלז בשקופיה על הצורות הכחיות, המאל איהם מהשחק קצתם עם קצתם כתבניות והסונים, כגון אלס לכן ובד לכן מהשחפים בלזון ינעדים בתבניהו והסונה אחרום. כגון הלזון והשאר: והיא מחלקת אותם וסדרת

וההבדלים והסגולות והמקרים, ואחר תרכיבם הרכבה הקשית ותוליד מהם תועלות התולדות בעזר השכל הכללי הסומך אותם, ואם היא נעזרת ראשונה בכחות ההרגשים איננה צריכה אליהם בציוור אלא הענינים בעצמה ובהרכבת ההקשים מהם, לא בעת האמות ולא בעת הציוור. וכאשר הכחות ההרגשים משינים בכאן מה שמרגישים מן המורגש, כן הכחות השכליות בהפשטת הצורה מהחומר והתרבק בה, אלא שבה המרגיש לא יפעל בעצמו כמו שיפעל המדבר, אבל יצטרך אל הכח המניע ועזר האמצעיים המניעים הצורות אליו. אבל המשכיל משכיל בעצמו ומשכיל עצמו בעת שירצה, ועל כן נאמר כי הכח המרגיש מתפעל, והמשכיל פועל. ואין השכל בפעל זולת צורות המושכלות המופשטות בעצם השכל בכח, ולכן

קול יהודה

נחמד

ומסדרת וכו'. ההלוק והבדור הוא בהשמה הכלליים שקלהם עש וקלהם מקרב, והם אשר יזכיר נכמוד בלמרו ומחדשם הסוגים וכו'. ונס הוא בעשרה מאלמרות המזכירים למעלה אשר הלקוס וסדרוס למערכותיהם, והאלסון מהם עש והשאר מקרים: ואודר תרכיבם וכו'. כלל הכחוב למעלה כי תהלה ייזיר המלות הנפרדות והמוכרנות, ולאחר כן ההקפות וכו': ותוליד מהם וכו'. כללו אמר המולדות פמטיולות, ר"ל מולדות אמהיות. וכמות: בעזרת השכל הכללי וכו'. אפשר שאמר כללי להבדיל ניש ובין המושפני הנקרא בלדס סכרס פלרפית כמו שזכרנו או שקראו כללי כי משפט השכל להפסיק הכללים מן הזכרות הדמיוניות והלסוגים בכללותם, כמו שזכרנו משפט החושים להשיג הענינים בפרטיהם. או כיון על כל השכל המבול הגדל בזכר סימן ז', וכן זכרנו אמרו אחר כן ובכר יללה הכח הדכני בקצה האלמסיס מהמדבקו בשכל הכללי וכו', ובפריות יזכרנו עוד בלמרו והרליה על מליאות עש שכלי נבדל וכו': ואם היא נעזרת וכו'. כדבר המורה בראשון פ"א שהאנסגה השכלית לא ישמח בהחוש ולא מעשה גוף ולא יד ולא רגל וכו'. וזה אמנם לראוי שיוכן בעת הציוור השכלי, לא בזמן סדור עניניו ללאח מן הכח אל הפעל, כי אז על ידי החושים המולתכה נגמרה, וכמו שזוכר

בנייחם. וז"ל ויהי מנהיגת אלה: תועלת התולדות מולדות אלוטיות שיש בהם מועלת: בעזר השכל הכללי. הוא שכל הפועל הנבדל: ואם היא נעזרת ראשונה בכחות ההרגשים. ר"ל אע"פ שהשכל הנקטה הוא המלה עזרו מהחוש ההרגש: איננה צריכה אליהם. הנפש הוא כעממותה כשיכל השכל הוא אל הפועל, וכמ"ל המורה (ע"י ק"י): לא בעת האמות. ר"ל בעת שהאמת אליו איזה מושג על ידי ההקשים: ולא בעת. ר"ל בעת ההכנס: ובאשר הכחות ההרגשיים וכו'. ר"ל כמו שהכחות ההרגשיים שהנחה כמוה אינו חומר אלע"פ שהפועל חומר: כן הכחות השכליות השגתם מופשטת מן החומר. שהכנסת השכל נעך סמוכה הנגמר הוא ז"ל בעזר החומר אל הצורה: והתרבק בה השכל המשכיל. וכשיהי יסוד לדבר אחד וכמו שיכא שור: אלא שבה המרגיש לא יפעל בעצמו. ר"ל שלח המרגיש נריך תמיד דבר מחוש לו, שכל אפי' מוחש אין החוש פועל כלום: כמו שיפעל המדבר. שאלמס המדבר שועל בכ עה וכלל עש: אבל יצטרך אל הכח המניע. כה המניע הוא החוש המניע והדמיון והמחשבי, שכל אל סס כחוח נגופיסי ושיך בהם תועה, כי נריך. אל הזמן: אבל המשכיל משכיל וכו'. אבל השכל שכבר ילא אל הפועל אינו פועל כללום ואינו יזיר להכנסת הקשים וכן משכיל כרגע על עת שירצה: כי ירח המרגיש מתפעל. ר"ל כל הכחות נבדו עס השכל עס תרכיבם אל התפעלות נזמן ונחטועה: והמשכיל. הוא הפועל בהם: ואין השכל

על ציוורו נכמוד: לא בעת האמות וכו'. האמות הוא שזוק, ויודיעה זו השלם בנו ע"י הדיקס. אמנם הציוור הוא מהייהם אל השגה מהוה של דבר, בלמךר האדם חי מדבר, וזה ישלם בנו ע"י הגד: ובאשר הכחות המרגשיים וכו'. הורס הענין הזכ בערכך נפשות מלד העירבו ערך הכחות השכליות אל מול הצורות המושכלות, כערך הכחות ההרגשיים אל מול הצורות המוחשות: והתרבק בה. אמר אז על עש ההדדקוס אשר יודבק השכל במושכל, וכשיהי יסוד לדבר אחד כמו שיכא: אלא שבה המרגיש וכו'. אמר שרבה דמות עינים, מיעט ה"ה הדמות בלמרו שכה המרגיש לא יפעל בעצמו כמו שיפעל המדבר שזכר מענינו למעלה בלתי יהוה נריך לכהוח ההרגשים לציוור אלה הענינים בעצמו והכרכבת ההקשים וכו', וחוכר וזכרנו עוד בסמוך: אבל יצטרך אל הכח המניע וכו'. הכח המניע הוא המוחש אשר נכחו ינצר להניע החוש אל השגתו. והלחשיים המניעים הצורות אליו, ובין החוים שהוא לחשני להוביל צורת המוחש אל הרלות או אל השגתו, והבכר שהוא לחשני להוביל צורת הממושג אל החוש החשוש וכיונא: אבל המשכיל משכיל בעצמו וכו'. כי הוא בלתי נריך לצורות הדמיוניות וישיורו אל השגתם האולי ויהא כבר אל הפעל, והן אז צידו מוכו לא יצטרך בשכנתו לחשני כלל: ומשכיל עצמו וכו'. בלמרו למעלה ואחכה הנכסוף אה עממה: ואין השכל בפעל זולת וכו'. הוא אשר דבר המורה בראשון פ"א מה בלמרו דע כי האדם קורס שפילי וכו' דבר המשכיל ככה, ומשיכיל דבר אחד כליוו האמר עשהשכיל צורת זה האלין הכמוז אליו והפשיט נורמו מהחמר שלו ויזיר כצורה מופשטה שזה הוא פעל השכל, אז הוא משכיל בפעל, והשכל אשר עלה צידו בפעל הוא צורת האלין

לכן נאמר שהשכל בפעל משכיל ומושכל יחד, ומן הכחות המיוחדות לשכל שיאחד הרב יורבה האחד בהרכבה וההתכה והשכל, ואף על פי שנראה מעשהו בזמן בהרכבת ההקשות בעיון ובמחשבה, הכנתו לתולדות איננה נתלית בזמן, אך עצם השכל מרומם מהזמן, והנפש המדברת כשהיא מקבילה אל ההכחות נקראת פעולתה שכל עיוני, וכאשר היא מקבילה "לנבור (כ"ל לנצח) הכחות הבורחיים נקראת פעולתה הנהגה, ונקראת שכל מעשי. וכבר יצליח הכח הדברי בקצת האנשים מהתדבקו בשכל הכללי, כמה שירוממחו מהשתמש בהקשה והעיון, ויסור מעליו הטורה בלמוד בנבואה, ותקרא מנולתו זאת קדושה, ותקרא רוח הקדש. ומטופתי עצמיות הנפש "שהיא איננה נשם ולא מקרה, ושהיא (כ"ל ושיאיננה נשם ולא מקרה שהוא

קול יחודי אוצר נחמד

במועל. וזהו צדקת המושכלות: שיאחד הרב יורבה האחד. כמו שהאמר בכלל המין וכל אישיו נקראים אחד כצבא לוחם אל הגר שזוח כמין דומה לזו כלל המינים אל הכוח זה הוא יחוד הרב הכובד: וההתכה: כוח הסך זה, כמו התכה הסוג אל המין והמין אל פרט האישים: והנפש המדברת וכו'. טורה כזו שהנפש המדברת גודס היא הטורה בכל מעשה פולחן, ורק כאשר תפנה אל הכחות נקרא פעולתה שכל עיוני, וכאשר תפנה אל הכוח הבורחיים ר"ל עניני טוהר, נקרא שכל מעשי: וכבר יצליח וכו' במח שירוממחו וכו'. נחמד למעלה שחביב דברנו בלא מעל ויגיע: ותקרא בגולות אחר. כלומר המדונה אחת: ותקרא רוח הקדוש. נכר החכמה זה דבריו הפילוסוף כדלגלג הספר: ובמטופתי עצמיות הנפש וכו'. כלומר חס הוא מופת על נשם האדם שיאיר רוחותיו ויאמין לא נשם ולא מקרה, וכוח מעשי איננו מתהלקת כמו שמתהלק טוהר: כהחלק

המופשט אשר בשליו כי אין השכל דבר אלא הדבר המושכל. הנה כבר התבאר לך כי הדבר המושכל הוא עורה האילוני המופשט והוא השכל ההוא בפעל, ואינו שני דברים, השכל ועורה האילוני המושכל, כי אין השכל בפעל דבר אולם מה שהושכל, והדבר אשר בו הושכלה עורה האילוני והופשטה אשר הוא המשביל הוא השכל ההוא בפעל בלא טפק, כי כל שכל פעלו הוא עצמו, ואין השכל בפעל דבר אחד ופעלו דבר אחר, כי מתחת השכל והמוחיו היא הסגולה וכו'. וטעם הכרחי המהמר עד סוף הפרק להורות הענין הזה שהשכל והמשביל הם דבר אחד בעצמו. גם הרמב"ל הוסיף צאור על זה הוא 'פרק ח' שיאחד הרב וכו'. כהרכבה הוא דבר שחביב הפרטים אל הכלל כגון השנים האשים אל כלל המין, והמינים אל כלל הסוג, חס טוהר יחודי הרב. וההתכה היא חס זה בהפרודי הכלל

אל פרטיו, כגון התכה הסוג אל המינים, והמינים אל פרטיהם. והקצוב עלי שכוון אל מה שחזיר ס' י"ב צעין הסיבות האחרות שהשכל יחיד המורכבות אליהם יורכיב מהם ויניח להם עצמיות נפשיות ויאמר להם וסויר ועוים וארז נצויר ובמאמר, לא טעם היו כלל פשוטים הוון לשכל ויתרכב מהם כל כוח, פ"כ: והשכל א"ע"א שנראה מעשהו וכו'. חזר להשלים הביאור על מה שזכרנו למעלה בלחמו ואם היא עזרת רחוקה כמות ההנפשות איננה זריכה אליהם ציור אלה הענינים בעלמם ובכובדת בהקשות וכו'. הבנתו לתולדות איננה נתלית בזמן וכו'. כי כשמש יאל על הארץ ייזן ויאיר כהרף עין ממזרח שמש ועד מבואו, כן השכל בהביוו אל בטול הפעל הלא הוא כאלה השמש בנבחרו להשכיל מושכלו פתאום לפתע, דברו על השכל העיוני שער פ"ה בראשיתו: והנפש המדברת וכו'. חלק ענין השכל לעיוני ולמעשי כדי להתלק טעמיות האדם הוא מוצא אלה הענינים שבעני הדברים והכרחיים כלפי הכוח, אם להיטיב מעשהו בהכונה כמותו החמריים: וכבר יצליחו וכו'. ר"ל שיליתו מלך ההדבקה בשכל המושל והלחנה היותו ענין טעם המלחיה שירוממחו והשתמש בהקשה וכו': ויסור מעליו המורה בלמוד וכו'. הכונה טעם הלמוד היותו הבורח יבור מעליו מורה ההקשה והעיון. והרי זה ענין אצורו למעלה ואשר הם בלמוד אל המושכלות הראשונות וכו'. וכן הלמוד היותו המושפע עליו ביוליה טורה. ועל כיוצא בזה מלאה הכוב כספר מאזני העיונים, לא חשפתך זהה הנפש לקנות הידיעות בהקשים והקדמות כמו שהתעך הנפש הפילוסופית, כי ההקשים המדעיים אינם הם הכושרים לבעלי הנפש החסרה, וכשיחזקו ללמוד בהחלה יצירו טעמיות לו ויצויה עצמיות וכו'. והרי זה ענין אצורו למעלה ואשר הם ומה זה הנפשית אל המעריך אל ההקשים הפעילים כמו שלא יתכרו המלאכים, אבל יבטיק לה מעט נשם ומעט פירוש, ויהיה ס' הפעילים אלה הנפשים כדי שיהיה העולם בחלמנותה, פ"כ. וכבר קדש הדעת הזה אל הפילוסוף בראשון כיוון א' בלמודו וזהו הנפש אל נקשתך, ר"ל הדבקה בנחמה ר"ל השכל המושל, ואפשר שינבא חסרן ויודיעך עצמותו וכו': ומטופתי עצמיות הנפש ר"ל מחיבה עמו והמחוס מעמיד וכו': שהיא איננה נשם וכו'. וזהו מופתו עצמותו הנפש. וזה מופתו לפי הנראה הוא שהנפש איננה לא נשם ולא מקרה, ויבאר אם כן שחיהו עורה נשם, אמנם שאינה נשם ולא מקרה יתבאר ממה שלא חוכל להחלק, ואילו היה כאלה מהם היה מתהלקת כמשפסס, אם בעלם כמשפסס הנשם, או במקרה כמשפסס המקרה

שחוא) צורת הנשם, לא תתחלק בעצמותה כהתחלק הנשם, ולא במקרה כהחלק המקרה בהחלק נושאו, כי הסראה והריח והטעם והחסימות והקריירות כבר יתחלקו בהחלק נושאם, ואם לא יתחלקו בעצמותם, והצורה השכלית איננה כי אם המושכל, והמושכל מהאדם דרך משל לא יקבל החלוקה, כי לא יצוייר חצי אדם ולא חלק מהאדם אדם, כמו שיצוייר חלק מהנשם נשם וחלק מהגוון גוון, וכן הגוון והנשם מצד שהם מושכלים לא יצטייר בהם החלק "חצי" (כ"ל גוון וחצי) נשם מושכל, כמו שנאמר חצי הנשם ההוא מוחש וחצי הגוון הנשוא עליו הרמוז אליו, ולא יאמר חצי הנפש המדברת אשר כראובן כמו שנאמר חצי נופו, אחר שלא תוכר ולא תונבל מצד המדברת ולא יורמו אליה, וכיון שאיננה נשם ולא מקרה עומד בנשם הונח

אוצר נחמד

קול יהודה

בהחלק המקרה בהחלק נושאו. כמו שהאמר במחלק קבץ סגן הנחלק מקרה סגן גס כן: ואם לא יתחלקו בעצמותם. א"ל שאלים מתחלקים בעצמותם, ר"ל מגלי נושא: ולא חלק מהאדם אדם. שאמר שהחלק ממש נקרא אדם, כמו שאלו אומרים על חלק מהנשם וחלק מהנושא מקרה שהוא גשם או שהוא לטן: וכן הגשם והגוון מצד שהם מושכלים. כלומר בלש מהגוון ענין הנשם וענין הגוון גשם לזה אין ההתלקות: כמו שנאמר וכו'. ר"ל כמו שיתכן שנאמר וכו' הישוא עליו, ר"ל נהניית הנושא או האומרים חצי גוון: ולא יאמר חצי נשם המדברת. ר"ל נשם המדברת אי אפשר שאמר עליה ענין החצי אשילו ע"י הנושא, כמו שנוכל לומר חצי הגוף: אחר שלא תוכר הנפש. ולא תונבל בשום דבר שנוכל לומר עליו החלק: וכיון שאיננה הנשם גשם ולא מקרה עומד בגשם הונח בו

המקרה, ומבואר הוא שלא תתחלק בשום פנים, יורה על זה כי לא יאמר חצי הנפש המדברת אשר כראובן כמו שנאמר חצי נופו וכו', וייתבאר לפי כן שהבזר עלם וצורה כמו המליון. זכור המליון כח מופתו ככלל. ולפי הנוחה השני הכוונה היא גלויה ומבוארת. ואולי מה שכוון להוכיח בו שהנפש איננה מקרה שאילו הייתה מקרה הייתה מתחלקת כמוהו בהחלק נושא, לא ידענו מה הוה לו מרוב אופיו וזמנו כח, שהרי לא כל מקרה מהחלק בהחלק נושאו, וכמו שהורה המורה בחלק השני בהקדמה י"א בלמרו כי קלם הדברים אשר עמידתם בגוף יתלקו בהחלק הגוף והיו החלקים במקרה, כמראים ויבאר הכוונה המתפשטת בכל הגוף, פ"ב. ויבארו עליו שאלתו קצה הדברים ולא כל הדברים, הוא לכמה הנלמא פס דברים שעמידתם

בגוף ולא יתחלקו כלל, כמו בקו הכלתי מהחלק לרצונו, והשמה הכלתי מהחלק לעצמו, והעולה הכלתי מהחלקת בהחלק הנושא, כי אין חלק העולה עולה רק חסדו נורחה בהחלק הנשם, וכן המקרים המושלים בחברים הכליים, ככה הראוהו בענין וכה השמש בלון, אינם מתחלקים בהחלק נושא, כי אז יכלו הכחות הבין ויחבטו. ואם כן מה ישיב החבר על תוכחתו, מי ימן ודעתו: והצורה השכלית וכו'. כל זה הוציא למה שחכיר בלמרו ולא יאמר חצי הנשם אשר כראובן וכו'. ומעט דק דבריו מפלס על זה האמר. אמר ואמורה כי חקק אתה ומשפט אחד לצורה השכלית אשר בנפש השכלי, ולמושכל המוכנס מתיארות הדבר בעצמו, וכמו שאמר למעלה כי השכל בפעל תשיל ומתפלג יחד, ואין ספק כי נפש כל תשיל חכיר ותתכן בו המושכל מהאדם (דרך משל) לא יקבל החלוקה כי ברא יצוייר חצי אדם וכו', להיות מהות הדבר בלתי מהחלק בשום פנים, כי נדרו של אדם (על הדמיון) שהוא אמתה עצמותו לא יוכלו שום הווקה ולא פחות ולא יתר, ולפיכך לא יצוייר חצי אדם ולא שום חלק מהאדם אדם, כמו שיצוייר חלק מהנשם הוה הרמוז אליו שהוא נשם, וחלק מהגוון הוה הרמוז אליו שהוא גוון. ומשם ביטור דבריו מוציא לזרז בלמרו כי אמתם הם יבנה הנשם והגוון מלד היושם מושכלים בגוף. הכוונה על מהות מתייחס בשכל בלמרו כולל, הנה כה יהיה משפטם כמשפט האדם אשר זכרו, שהרי לא יצוייר בהם חלק וזלתי מלד הנשם והגוון הרמוז אליהם ככל האמור למעלה, ואם כן מה יתרון לזרז האדם ויתר האורות העלמיות על הנשמים והמקרים. לזה אמר ולא יאמר חצי הנפש המדברת וכו', כי הנה זה הוא השכל אשר בין האורות העלמיות ובין הנשמים והמקרים, כי לא יאמר חצי האור האדם העלמיות שהנשם הוה הרמוז אליו כמו שנאמר חצי נופו וחצי גונו, וזה הוא מלד שלל הווקה האדם והנבל בלד מהדברים ולא יורמו אליה. והנה דבריו בלמרו וכיון שאיננה נשם וכו', וח"ל לו לומר שחיה בתולדות, שהרי כבר נראה מתיאורת בהם שיהא ממהות מהפעלות, כמו שהבאר בראש הספק השלם, ויאמר ח"כ שחיה שום. ובכן נבטעו על מה שהבטנו בכינוי הביאה מופת על עלמיות הנפש. והנה דע לך כי לא כל האורות שום להיותן בלתי מתחלקות, שכן כח המורה בחלק השני הקדמה י"א כי שש הכחות העלמיות לגוף לא יתלקו בשום פנים, כנפש מושכל, פ"ב. ובה ביאור על אמרו קצה, שיש אורות שבעיות אשר ההחלקה, כי המים ושאר היסודות ד"מ יוכלו החלוק, להיותם מחדמי החלקים, גדר החלק כגדר הכל, וכן בהחלק עקף מן האומה יש בלחותו עקף אורה נומחה כאשר הוא בלתי ככלל: ולא מפרה טוטר בנשם הווקה ר"י. אור נא חס כחב המורה בחלה השני ההדחה עשירות. די כל

הונח* בו כבר נראה מציאותה במה שיצא מסנה מהפעולות. ולא נשאר אלא שתהיה עצם עומד בעצמו, מתואר בתארי המלאכים והעצמים האלהיים וכליה הראשונים הצורות הרוחניות המצטיירות באמצע המוח מהרוח הנפשי, מן הכח היצרי תשיבתו מחשבו, כאשר תשלוט בו ותרכיבוהו הרכבות ותבדילוהו הכדלות "יביאו" (כ"א מביאים) אל חולדת הכמה. וכבר היה קודם זה יצרי, כשהיה שולש בו הכח הרעיוני המחשבי שאינו נכון, כמו שיקרה בתינוקות ובבהמות ובמי שנשתנה מזנו מחמת חולי עד שיעלמו (כ"א שיעלימו) אותן התמונות מהנפש האנושית, (כ"א בעבור) ההרכבות וההפרדות המצטרך אליהם להשלמת העיון בעצה המכוונת, ותבא העצה מחשבת כלה או קצתה, ומן הראיות על הפרד הנפש מהנוף ושאיננה צריכה אליו, כי

הכחות

*כ"א חונה

אוצר נחמד

בו. ר"ל בחוהו הנפש ססוף ונשואו כמו בשאר מקרא: כבר נראה מציאותה. ועם כל זה אלו נזכרים מציאות הנפש מן הפעולות אשר לה: ולא בשאר וכו'. כלומר לא נשאר זד ככח אחרת: אלא. שתהיה הנפש על רוחני: עומד בעצמו. ויכול להקיים ולהשאר אחרי כלות הגוף, ר"ל אחר מיתת האדם: מתואר בתארי המלאכים. ר"ל אש"ש שיהיה קודם כח גוף עכ"ל אחר הכרעה יש לה קיום כמי עומה כמו המלאכים: והעצמים האלהיים. אולי כיון כח לשלל השועל עומן כצורת, וממ"ש הפילוסוף בראש הספר סוף: שאינו נכון. שאינו מושלם כל לכו: מחמת חולי. טרף הרע: שיעלמו אותן התמונות. האמתיות סוף מהנפש האמתית: בעבור ההרכבות והפרדות המצטרך אליהם. ר"ל אש"ש שהנפש דבר קיים כמי עומה, עכ"ל כשהיא קצרה בגוף לא חויה ש"מאוסה בזמן שכחותה נבטמים אינם שלימים, מפני שאינו יכול להרכיב ולהגיד כהגון: בעצה המכוונת. ר"ל כיון הישר: ותבא העצה מחשבת כלה או קצתה. ר"ל לוי חיקון עליו הכוחין כי ישים בהלשם העיון, וחס אלו מחוקן כולו לא יושלם העיון רק מקצתו: וכן הראיות על הפרד הנפש מהנוף. ושם האמת האחד שאין קיום העיון הנפשי רק בדקתו כלי גוף, מנין לנו שלא חתלם הנפש בהלשם הגוף לגמרי ושאלו הנפש לריכה בלל אל הגוף

קול יהודה

מה שיאמר שהוא נגשם מתחלק אל שני חלקים, אם שהיה עמידתו נגשם במקרים, או שהיה עמידה נגשם בו לצורה התנועה, ושיהיה כח נגשם, פ"א. והנה לזכות על עמידה המקרה נגשם על האופן הראשון ולהכדילו מן האופן השני שגם הוא מלד מה נגשם כלומר, האוסף הונה בו, לומר שהוא הקטן לגבולו ואין עמידה הנפש בו ענין הצורה: ולא נשאר אלא שתהיה עצם עומד וכו'. מה שנמשך מכה מוספו המכר אינו זולת היונה עלש וזכרה לא נגשם ולא מקרה. אולם מה שצריך עמוד בעצמו מתואר וכו', משלו הוא זה כמספר דבר שהוא ברור אלא ממקום אחר, והוא מה שיאמרו אחר כך בלחמו ומן הראיות על הפרד הנפש מהנוף וכו': מתואר בתארי המלאכים וכו'. שמשלה עשו בימים הנפש והוא לייחס לה עיניים מפני דוגמה של מעלה. ואמר מלאכים ועצמים אלהיים, ממה שקדם, כי האמת קלה הפילוסופים במציאות נפש העולם והנפש הכללי ויכולה מהנמים אשר נפש אלהיים יבנו: וכליה הראשונים הצורה וכו'. כבר זכרנו שיעקר התעסקות הנפש המדברת כוח בצורות הדמיוניות המתחדשות בכח היצרי שהוא בצורה מקומה מן הפסקה האחר בלד היש, ובפרט בלחמו והכה היצרי כשהתחם בו המחשבי יקרא יצרי, ובשפתה בו המדבר יקרא מחשבי וכו', ובחמרו ויש שנקבל זלם הנפש המדברת לורה מן ההרגש כאשר הראה על עומה מה שיש ביצורי וכו'. ומה שאמר מהרוח הנפשי, כבר ביארנו עיניו כמי סימן ל"ו כי מן הלד והנפש דם זך ולולו ויעלה מעלה מעלה אל הדרי המוח ושם יושלם עובלו עד היומו לול שכלולו דק מחוסם בהכליה הזכות ונחה עליו רוח ה' מן האד העולם, והוא רוח דעת להנשא עליו הנפש המשכנת, וזה הרוח הנפשי המוכר הנה: וכבר היה קודם זה יצרי וכו'. גם את זה יבאר למעלה אצל לחמו והכח היצרי כשהתחם בו המחשבי יקרא יצרי וכו'. ר"ל שהתמונות והאורות המתחדשות בדמיון הקטנים והמקופים הכליים יכבולו ויעלמו מהנפש האמתית ההרכבות וההספדות המכרות אשר הושר אליהם להשלמת העיון בעצה השכלית המכוונה, וכמו שקדם בלחמו שכליה הראשונים האורות הראשונים המצטיירות בהלשם המוח וכו', על לחמו ומרכיבוהו הרכבות וכו'. ולפיכך רבא נקמטים בהמורטים המכריות העצה בחשבת כלה או קצתה, ר"ל שהיה עלה מכלולת משכח ובלה המשפתות המחשבי יצרי, כלומר למעלה והכה היצרי כשהתחם בו המחשבי יקרא יצרי וכו', כמבואר שם. או ל"ש בטעם האחר יבין היצור שחוקן התמונות שקדם זכרם בלחמו שכליה הראשונים האורות הראשונים המצטיירות בהלשם המוח וכו', על לחמו ומרכיבוהו הרכבות, והן אופן התמונות הכליות והגנות שצבור ההרכבות וכו', וכמו שזכרנו למעלה: ומן הראיות על הפרד הנפש וכו'. הדקדק אמרו ושאיננה צריכה אליו, מן ועלה דעה שאחרי הפרדה מעמו וקראנה אמן. ומענה ישל דבר לכויה שהאורות הנפש מעשם התינוקותים. ומפוארם וסודים על ההכדל העולם אשר נראה מן פעולות הנפש השכלית לפעולות הכחות המשותפות, ומאשר לא נמרו בפעולותיהם מפני הפעולות המשותפות מן הכחות המעוררים

הכחות הגשמיות יחלשו במושגיהם החזקים, כעין אצל השמש והאון אצל הקל החזק בהפסד כליהם. והגפש המדברת אינה כך, אבל תתחוק כל אשר תשיג מדע חזק ממנה, ומזה כי הזוקן ישיג הגוף ולא ישיג הגפש, אבל תתחוק אחר החמשים שנה, והגוף בירידה, וזוהו שפעולות הגוף בעלות תכלית ופעולות הגפש בלתי בעלות

אוצר נחמד

קול יהודה

גוף אחר המיטה: כי הכחות הגשמיות. לא ולמד מהגדול גמלו רואים בין כחות הגפש למחול הגוף, ומדע שהרי הכחות הגשמיים הם הם נדחקים להשיג יותר ממה הם נחלשים: כעין אצל החזק האם כי נדחקים להשיג יותר ממה גדול, או יושע קול גדול, ויפסדו כח הברוא והשבע, מס שאין כן נכנס המדברת, כל עוד שהתעסק בפעולתה, השכל מתחוק יותר, גם לעם זקנה ככלות כחות הגופניות, ר"ל מהמחשבים, או השכל יתחוק עם סוקה: וזוהו כי הזוקן ישיג הגוף וכו'. ר"ל הזוקן מהלים הגוף ולא האגס: והגוף בירידה. ר"ל הזוקן והגם: בעלות תכלית. והאון שועל כן

המפורצות צוטא, קבלו עדות נאמנה כי נכסו דרכים מדרכיהם וכי לוינה לריכס בפעולתה לנשוא כלל, ומזה שאהרי עלונו היסה לה עדנה נקיים מתמיד: בהפסד כליהם. נקשר עם אחרו יהשו צמוטגיהם וכו'. והכונה שמחה המושגים החזקים יפסדו כלי החושים, לחלוו לחמט מהאור החזק ימך הלחות היך הפסיקו אשר חוש הברוא שזכן בקרבו: ובספסדו יפסד הכסד לכל הזורח שמה, וכן צמחלה הכלי יהלש הכה השוא עליו. ועד כמה פעמים נעשה על זה לא לחמד ממנו בעל חסיון כביטו אל

עין השמש צננוכרו והכבס עיניו מנגדו אל מקום זה אשר היין בו חלה, יעלה ממנו מדך הלשט רלוחא אשר השיגהה מן הכלהה האוחזת בעקב ושאלו מהלה המושג החזק אשר עולל לו: אבל תתרחוק כל אשר תשיג מדע חזק ממנה. אין הכונה שיהיה המדע יותר חזק מזה הפגשה, שאל"כ איך השיגהה. ועוד כי המורה כבר ביאר על זה בראשון פ' ל"ב שהנה יקרה בהשגות השכליות מפני שכן נחלחט בחמט, דבר ידמה למה שיקרה להשגה החושיות, והוא שאחז כשהעיין צמיך השיג מה שבכה רלוחא השמינה, וכשהכריה עיניו והפליג בעיניו והעריה לעיין על רוחה גדול יותר ארוך ממה שבכריה לעיין ברחוקו, או שהסכל בכפייה דקה או פשוה דק שאין בכחך להשיגו והכריה כרוחך ללמיה, לא יהלש רלוחך על זה אשר לא תוכל עליו לנד, הכל יהלש גם כן על מה שבכחך שהשיגהה, ויהלש רלוחך ולא הרחא מה שהייה וכל השיגו קודם הפלגה ההפכה וההפכרה. וכן ימאל כל מעיין בהכמה מן החכמה עיניו בעיני המחשבה, כי אם ידבנה המחשבה ויעריה כל רעיוניו, יהבל ולא יבין אז אשילו מה שדרכו להשיג, כי עיני הכחות הגופיות כלם כזה העיני עיני אחד. וכיוצא בזה יקרה לך בהשגה השכליות וכו'. ע"כ. ואיך ח"כ יהלמח אחרו שהחזק הגפש המדברת כל אשר השיג מדע חזק מזה הפגשה. אבל העיין חללי כי הכלכול הזה הקורה לשכל האשוי הוא עם ההפכר במה שעובר גדול השכלוה, כי אז בקשולו לא מחנן לו ומח שביה לו עונתיו וימנו, אך במה שיהי השכלול מנעם, הנה מן המושכל החזק לא יוכל ולא יועל, כי ה' סומך ידו להסוף כה צננוכרו להיטיב להשגיל מה פלמטה ממנו. וזוהו יד שכלו רמה על הכחות הגשמיות, אשר גם אלל המושגים השכליים שוביניה בגול הפגשה יהלש כהה צמוטג בהלוח צננוכוס מחזק ממנו, כי כאשר צמיט רמינו ציה מלל חורה צרה ומרוהלמח, נכס פמינו כלמי ציה שאין אחרו כרוז עגיה הרלשוו, כי ה' היות כזה וזה מקריב ביד הפגשה, אשע"כ אין כל צריה יכולה לעמוד בצעה ההייה על השגה השיג עד שוב הפין לחימה הרלשוו. והנה יהיה אחרו חזק ממנה, לחילו אחר מושכל יותר חזק מיהיה המושכלות אשר בנה הפגשה להשיגים. וזה לך ציה לישון ההכס רלנ"ב צספר מלחמוהי ממלחר ח' פ' ב', כבר יראה צכחות התשיגה היולגמיות כהה ממפעלות ההכס מה עם ההשגה, ולזה לאכר עיניו ממושה חזק אל מושה אחר הלש ממנו, לא נוכל מיד להשיגו על אחתהו. והמשל, כאשר הבטנו בשמש ונשינו ממנו אל מושה אחר לא עולל להשיג אחרו על אחתהו, וכן העיין שאחר החושים. וזה ממוייב לכה מדך קבלם מה שיקבלוהו קבל היולגמי צלואון מה. ולזנה צזמה ההכנה אשר בנו (ר"ל ההכנה השכליות) הוא צכפק זה, רלוננו שכלשר נעטו ממושכל עמוק לל מושכל קל ממנו, הנה שגינהו בקלות יותר, הנה זה מה שיהשכ שירלה שזלח ההכנה הייה בלתי היולגמית, ע"כ: וזוהו כי הזוקן ישיג הגוף וכו'. הוא דבר הרלנ"ב צספר מלחמוהי הכלים החמריים, ר"ל צעה חזקה, ואילו הייה היולגמית הייה צבכרה הנושא לה יותר הלש צעה הייה וזוהי ממוייב מזה שחלש פעולהה, והמשל כי כמו שהנה הרואה יהלש בזקן לחלשט נעשו, כן ימוייב כזה ההכנה אם הייה היולגמית. אלל זה הפיין מלמלוהו צכפק, ר"ל ששכל חזקן יותר חזק, ולזה יראה שהוא רלוי שפטיה זהה ההכנה שגדלה, ע"כ: וזוהו שפעולות הגוף וכו'. שהי עין רואה דבר רשום ומגובל להיחיו כה פרטי מיוחד לקצה דברים פרטיים, וכן כל שאר הכחות הגשמיות חזק מפעולות הגפש המושכלת שכן בלתי בעלות תכלית, כי אין קצה האלוות האורות המושכלות אשר בנה השכלולה להקוף ולשיג. ובמחלש המליך צריאשיוה, שמים לרוח וארץ לעומק ורוחב לב נעון אין חקר וכו'. היכלכל לב שמים, היכול לב ימים, מחמר כללוהו הירוח לב. היבוכבו כפי רוח על רוח הכמה מרחפת על מי מנוחה והגלי עזו. היחיה

בעלות תכלית, כי הצורות ההנדסיות והמספריות והמשפמיות בלתי בעלות תכלית. והראיה על מציאות עצם שכלי נבדל מהגשמים יעמוד לנפש מעמד האור לראות, ושהנפש בשנברלה מהגשמים התאחד בו, הוא שהנפש אין מדעיה הווים לה בנסיון, כי מה שיהיה בנסיון אין נודרין עליו נודר נמור, כי לא יגזור האדם נודר נמור כי כל אדם לא יגיע אוניו, כאשר יגזור כי כל אדם מרגיש וכל מרגיש חי וכל חי עצם ושהכל

קול יהודה

אוצר נחמד

בין, משא"כ פעולות הנפש: כי הצורות ההנדסיות והמספריות והמשפמיות וכו'. וזמא חומר אם הנפש בלתי בעלת תכלית אין משגי פרטי ההנפש והמספר ומשפט על היקף הלא הם ענינים גופניים. לזה אמר אל"ש שהמחירים גוף הם הצורות ר"ל בעיון המושגים מהם יתרחב לבני קול, כי יוכל להצטייר על ערכים ואופנים לבני תלמים, וכמאמר השילובך בראשון כיוון א' והמניעים אין להם תלמים, וזם פירשנו: והראיה על מציאות עצם שכלי נבדל מהגשמיים. ר"ל דהוי כמלאכים, וזוהו השכל הפועל לדעתם, והוא שזוכר אחר זה: יעמוד לנפש מעמד האור לראות. ר"ל השכל הזה לנפש כעקר האור אל בעיון, וכמו שהאור כשהוא זורח על מוחם מוליד בהם תבונות בענין מן הכח אל הפועל, כן השכל הזה הפועל מוליד בהם כח הנפש מן הכח אל הפועל, וכמאמר השילובך כפי' א': וההנפש בשנברלה מהגשמים התאחד בו. וזם זה חלק השילובים שאלוהי אחר הפחד הנפש מהגוף היא דברת השכל הפועל: שההנפש אין מדעיה הווים לה בנסיון. ר"ל טניני המושגות אינם נלקחים מלד הכיוון: כי לא יגזור האדם גזרו בנמור כי כל אדם לא יגיע אוניו וכו'. ר"ל דברת תיקה בנסיון אינו שלם לעולם, וזמא חזון מן השעה האנוש, שאנחנו חושבים אל האדם הולך על ארבע וזו איננו תבונות, הנה מגיע אורן בעת כמעט כפי הצורך שהוא נאות להכיר הקול הנכשל מן האור אל הדרי האון ענינים, כנודע לעניינים האחרונים, ומשם את נראה האדם בתלם אייראל"א וזמא שיהיה חלוץ מן הכח הפועל אליו, וזמא על מן עשה א' ככה בלתי מן האדם מעט וזו, וזוהו ילאו כל הכמי האדם לומר טעם נוח, וכסבורים הכל שכן היא גזירה בראש. ואזמאם היודע כי בטובים ורבים מבני העולם יכולים להגיע האנושם כשאר בע"ח, ואך רמז מחמת יושף הילדים וקצירתם כעובד טהוב נאלו המדעיות החיזוקים מזה העולם נחם הכנס שבהלו האנושם כך בלי חושבים וכנודע היום להכמי הנפש האחרונים: כאשר יגזור פי כל

כחיו ארץ מהשנה מושגה עליהם קור קטנה ככף ארץ: כי הצורות וכו'. פן יהיה עם לבדך ללקק על המוח, כי יזככה ויכל להחמת אמרו שפטרות הנפש בלתי בעלות תכלית, שהרי מויו הנמלחות הם בעלי תכלית, ואין ענין המושכל כי אם זורה הנמלחות המושפגת כמו שיקדם, לזה אמר כי הכלמי בעל תכלית במושפגות יתלב בעצמו ההדבקה, כי לפנים מפנים שזים ויכל השכל להכחין עינים עד אין תכלית, כי אינם נמלחים בפועל רק יושבלו בזולה חמר כנודע. וכן הצורות ההכפרות יתרכו בשכל עד אין תכלית. וכן המספריות הם זורות בעלי ההכונה המשפמית, כי כמו שהערכים הבלגיים הם עד אין תכלית מרוב כמוחבר למעלה כי' א', וזכר הקדמת ענינו בראשון כו' א', ככה המשפמים המיוחסים על מהכונה כפי ערכם בעת ההריון והולדת הם לזון תלמית מרוב. והקדמו עלי שיהפכו הדברים על פי דברי הרבנ"ל כשבר מלהמתו (מאמר א' פרק ג') ח"ו, כבר יראה בתחום המשיגות היוולדות, שלם שיוני רצוני הכלמי בעל תכלית, לפי שהם יקבלו מה שיקבלוהו קבול פרטי מלד קבלם אורו קבול היוולדו. והשכל שהנה הכונה כבר ישג זה הנפש אשר בזה הרגלה אשר הוא בזה השכל אכזו המחזיק אשר לזה הנפש, לפי שהיא מקבלת אורו קבול היוולדו בראשון מה, ר"ל שכבר נרשמה ברצונו וזמא ההפגה רובם מה, והיה מחוייב מפני זה שיכיר הרגלה לו בעתה מובל ובהמנה מונבלת ולא ישג הנפש בעתה חלל יכיר זה הנפש, ואזמאם זאת ההכונה נמלחת שופטת משפט בלתי תכלית, כי היא השיג תבונות בעלות והגדרים אשר כל אחד מהם הוא משפט על רצוני בלתי בעל תכלית, והיא אם קן יראה מה שהשכל היוולדתי נבדל, ע"כ: והראיה על מציאות עצם שכלי נבדל וכו'.

ידו נעוים להביא חופה על המלח שם השכל הפועל, כאשר הנה כמעט א' הנהו וישימו כמוחבר בראשון כיוון א' ובדריבני סימן כ"ה וזכה סימן ד' וי'. וכבר זכרנו סימן ה' מה שככה המורה כפי' ד' על מילות השכל הפועל, והוא דרך המחלק לרצו של הכר בלאו: יעמוד לנפש וכו'. הוא הדבר אשר דברתי כי מדרגה השכל הפועל אל הצורות הדמיוניות הלאור אל עבר פניהם הבלתי מרומם עד היותן מושגות בפועל, הלא היא מדרגת אור השמש המליר לזרין ולמראים אשר מונגה גזרו ישימו נראה בפועל: ושההנפש בשנברלה וכו'. למארו כוף סי' א' והשילובים קוראום וזמן ההדרגה האלה השכל הפועל, וישומוהו בלתי אחרי תלמי הפועל, ובכאשר בעניו על חרם דברקים ו הוא גן עולם והתמדהם התלמית: הוא שההנפש אין בודעיה וכו'. זו היא הרגלה על מילות השכל הפועל. ומשם תקפו ונצוריה מונה ועמוד על מה שנמלח בנפש המושפגות הרגשויות הקורבות אליו שבתחתן אלנו כדור וקיים. ואין זה מלד הכיוון בלבד אשר יעמיד שוהמו על 'צירוף, שהרי אנהו נחלוש כי הדברים המושגים לו מדרך הכיוון אין צירוף עולה יפה בראשון שיהיה חלוץ גזרו ענינים גזרם מומלגת לומר כי הוא זה נכון וקיים. ובכין אמרנו שכל אדם לא יגיע אוניו, אשר ידיעוהו שגלמה כמו שכל דרך זה מלד שמתעורר לא רצוני חרם שיעינם כמו שיעינם חרם שגלר הכונה כדמם. וכן סימן

ושהכל יותר רב מהחלק וזולת זה המושכלות הראשונות, שהאמנתנו בכיורו הדעות לא התברר בלמוד, ואם לא יהיה כן היה משתלשל הענין אל מה שאין לו תכלית, ואם כן הוא מאצילות אלהית תדבק בנפש המדברת וכל מה שבו צורת שכלית בעצמותו "הנה (ל"א בעצמו) הוא עצם בלתי מתגשם אך עוסד בעצמותו, וציור הנפש לצורה שלמות לה, ויהיה לה בה התדבקות בעצם הווה השכלי, אבל

אוצר נחמד

קול יודיה

כל אדם מרגיש וכו'. דוד דבר שאין ספק כי: שהאמנתנו בכיורו הדעות הן: רוב לומר מושכלות הראשונות אינם מפורדות בלמוד: ואם לא יהיה כן. ר"ל שיהיה כאן מושכל ראשון שא"ל מופשט עליו: היה משתלשל הענין אל מה שאין לו תכלית. לא היינו מוצאים מופשט על שום דבר, כי היה נרץ אל מופשט מופשט עד בלי תכלית, וע"כ יעמוד המופשט על מושכלות ראשונות: ואם כן. מחמת המושכלות הראשונות אינם למופשט, ע"כ אין כאן אצילות אלהית הדבק בגשם: וכל מה שבו צורה שכלית. שמחמת שום מניע מהאצילות האלהית, אם כן גם הגשם כן: וציור הנפש לצורה שלמות לה. ר"ל כיצור הזה הוא עיקר האדם וממקום שגם להסל אורו והוא שכל כשועל, לשם יתן אחר מיתח

שמדריך החפוש רצוב האדם מנינו לגודו כי אמונה לומן, מ"מ היה אפשר המלאו על אופן אחר בקצת האדם ואם לא נדעה. לא כן אמרנו ששכל אדם מרגיש ושכל מרגיש חי וכו', כי על אלו יגזור השכל גרסה ברורה קיומה, וכן שהכל הוא יותר רב מהחלק וכו'. והלוי היו מכה הכיון לבד לא היה לגשמו מרגוע בכח המופשט, הכיון בלתי הגעה האזינים אשר זכרנו, והם כן ממקום אחר וזלם הכיוון עולה ברורים אלנו, הוא המלאה לאדם דעת באלמונה בלתי מהפוקת, אלא כי היה אפשר לנו להחם סבה ההבדל בין שני מניי הכיוון המזכרים, כי להיות בלתי הגעה האזינים דבר בלתי עצמי באדם, וגם לא

ההכרר היווה גוולה כי משכח בהכרח מזכרתו הפנימית, ועל צפינו הגמנוש שמה ימלא על אופן אחר בקצה האדם, וכן הכיוון בזה נחלם קצת. אמנם בהרגש האדם והויה המרגיש וכו' הכיוון קיים וברור, לסימון דברים עצמיים הכרחיים המלאה בכל מינס. אחרי כן נמשך ההנח להורוה שאם יעלה על דעת שבעיבור מושכלות כאלה ידעו מכה הלמוד בדרך המופשט, זה לוי. והוא אמונו שבהמנהגו בדברים הדעות לא התברר בלמוד: ואם לא יהיה כן היה משתלשל הענין וכו'. ראה בזה מה שכתב הפילוסוף זכרון מספר המופשט שאין הכוונות הולכים לאין תכלית, ר"ל שיהימנה ענין במופה, ולחופה יהיה מופשט, וכאן על בלי תכלית, אבל בהכרח היה שם עמידה אל מושכלות ראשונות, כן ההנהגה הידיעה שאין למעלה מהם והם שבו מכה שבעי בלי למוד, ובצולת זה לא היה להם שום ידיעה כלל, כי כל ידיעה וכל למוד ישלם בנו מכה ידיעה קודמת, והם הידיעות בדרך המופשט היו משהגלוה לאין תכלית לא היה שם ידיעה ראשונה, והם אין ראשון אין אחרון, והואל והידיעה המהאחרת היא יונקה מן הידיעה הקודמת כאמור. ולפיכך ראוי ומחוייב שימלא לשכלנו מרגוע אלל התהלה ראשונה קיומה בעלמן מאלין נורך לשום מופשט על ציורן. ומזה הולד ההנח על דעת הפילוסופים שאם כן הוא מאצילות אלהית תדבק בנפש הדבר ברר, ר"ל ששם ציור המושכלות המזכרות בלוי ויכל להמיחה אל הכיוון לבד גם לא אל המלמוד במופה, שאר ח"כ שיהיה נשפט ונאלל מענין אלהי אשר אצילותו דבקה בנפשנו, ומלאה הגשם דעה את הישעלות הן מכה ששפענו. ומכרחה היווה שכל נבדל, בלמרו וכל מה שבו צורה שכלית וכו'. ר"ל שמין שום דבר רואו לזולתו רק הדומה בלתי שבעלמו, והם מכה האצילות הוא היה בנפש האדם זרחה שכלית, הנה ראו שיהיה גם הוא בעלמו עצמו שכלי בלתי מתגשם וכו'. והחויבה עיקר מה שזכרנו איכסו בסוף ספר המופשט, אשר ספק שם החלה אם המושכלות הראשונות הם בנו בטבע או בלמוד, והכרחי כי אין לומר היווה בטבע, שא"כ היו מנוארים עליהם לאדם מעה לזרו, גם אין לומר היווה בלמוד, לפי שאין לו דבר קודם להם כפרסום האמונה, וכבר ידענו כי כל למוד הוא מכה ידיעה קודמת. על כן נאז אומר שיש לנו כשר עשה אשר ממנו יהיו המושכלות, והוא החוש והשכל, והוא החוש והיה פרטי ממין אחד וישאר רישונו בזכר, וכן כשבעה השגנו בפרטי המין הוא פעם אחר פעם, והחוש הכוונת, שאין ענינו זולת זכרון ככול פעמים רבות בדבר אחד בעלמו, ולא השכל הפועל, שהוא לפי דעהו (השעם גדולי מתפרשים) כה נעוה בנפש האנושית כמו שזכרנו למעלה, משפיע את הכוול וגוזר בכללות על הדבר הוא אלא קדם הכוונת עליו. חזו מה שזכר החבר שאין הכוונת מהכיון שכלית דבר אחר ישלם השגת הכוול, אשר שטוח חלקו שם בטבע ועל דרך שטח"י כינה מחובר למעלה: וציור הנפש לצורה שלמות לה וכו'. זו היא ראיה על אמרו שהגשם כשנבדל מהאצילות המהאחד בעלם השכל הנבדל. והנה כה משפיע, הלא ציור הנפש לגודו הוא שלימותו אלהי כמו שקדם, כי אין השכל בטבע זולת זרחה המושכלות המופשטות וכו'. וכיחיה שאלל המושכלות הם כלם בנפש השכל הפועל, וכמו שכתב ברל"ב בספר מלחמותיו מחבר ח' פרק י"ב, וכן ראו שיהיה הואל והואלות השכלתנו ממנו כמו שקדם, ודיק וישר הוא שיהיה לנפשע בלמונות הזרות המושכלות ההדוקות בעלם הוא השכלי בלתי הונם: אבל

אבל תעתיקה מההתדבקות ההוא שדרת הנוף, הנה לא התאמת ההתדבקות התמים אלא במיאום וגיעול כל כחות הנוף, כי אין מונע לה מההתדבקות בו וזולת הנוף וכשתפרד ממנו תשאיר פנויה, ניצולת ממה שהיה אפשר לו מן ההפסד, מתדבקת בעצם הזה הנכבד המכונה בעולם העליון, וזולת זה מהכחות אין מעשהו כי אם בנוף ויאבד בהפסד הכלי, אבל הנפש המדברת כבר ציירה (אותם) הצורות ההם ולקחה לבותיהם כמו שקדם:

אמר

קול יתודה

אוצר נחמד

מיסת אלדס : בעצם הזה . כשכל הסועל : אבל תעתיקה וכו'. ר"ל לא כל האדם נזכר לוח אפילו לדעת ספילוסופוס, כי ערדוח בנוף והנטיה אחר החלוא מונע סדבקות האוא, כי אם אין בנוף ממאס בחלוא תומריית איע מניע לדבקות האוא : ניצולת ממה שהיה אפשר לו מן ההפסד . אילו היה נוסח אל החלוא : וזולת זה מהכחות . אלא כחוס בני אדם מלמד השכל הכוא : אין מעשהו כי אם בנוף וכו'. ממה גנטיים ויאבדו כלמוד כליהם דהיע מיסת בנוף : ולקחה לבותיהם . ר"ל עיקר מונס ואלמוסת :

ומנחת

אבל תעתיקה וכו'. הכונה להוכיח שהדבקות האס לא ישלם זולתי כשנבדלה הנפש מהגשמים, כמו שהיה הכהחו דבנריו הקודמים. על כן אמר שהדרך להשיג הדבקות היה הניחו הפילוסופים הוא בניטול כל החלואים החמריים, כי למנס תעתיקה מההתדבקות ההוא שדרת הנוף, ומזה ראוי לנזכר אומר שלא התאמת ההתדבקות התמים אלא במיאום וכו', וכיון שהמונע משלמות הדבוק אינו כי אם בנוף, ראוי ל"כ שחמך כי כלשה חפרד ממנו השאר פנויה ניצולת וכו'. ומעין זה כתב הרמב"ם בספר

מלחמותיו ס' י"ג, עם היונה בלתי מסיסה לאשפרות אהדוס מושלבו לאהדוס המושכטוס אשר נכפס השכל הפועל, היסה הלהתו יותר עמוסה, וזכריה שמחה וחסענו במה שהשיג יותר חזק וכו', עד אמרו וכבר נשער זה הערבות במה ששיגורו בחייתו מלוא המושכלות זה השיעור המעטי אשר העכס הנכפס הכרמית, ויחודדו השכל בפעולתו שחמל בו אל הערבות מה שלא מעריכוה אל שאר הערבות ואין לו אליהם יחס כלל, כל שכן שיהיה זה הערבות יותר אחר המוס, כי אז יהיה השגתו אלו המושכלות אשר קיימו אותם בחייתו כבהמדה ונשוי יחד כל הדברים אשר בפעולו, לפי שכבר סר אחר הכוח המונע אשר היה לנו בזה בחייתו מזד הבמה, וזה כי מפני שהשכל אחת, ממנע השגת השכל שהשתמש אהת מחוהו הכפס השפירוס בפעולתו, ונכ עתה החכודד השכל בפעולתו אל יקרס לו ששיגי יחד לו שכל המושכלות אשר נסחה מהשגתו אליהם כמו שהבחר במה שקדם. וחלוא אחר המוס שיגי כל המושכלות שהשיג בחייו וכו', ע"כ. ועל כל אלה קול ככל אמרת בעל העקרים (מלמד ד' פרק ל"ג) וכו', הרי האדם דומה לבית שיש בו חמשה שערים ויכניסו דרך אחת השערים אל הבית כל הממונות והקניינים והממונות האדריים לבעל הבית, ויחכנצו כלם בבית אחד, ואה"כ יתחלקו מן הבית האוא כל הקניינים והממונות אל האדריים ויניחו בכל הדר הראוי לו, ואחר שחמלאלו כל ההדרים מכל הממונות והקניינים כל אחד כפי מדרגתו, לא יאטרכו אל השערים להביא אל הבית דבר ולא לקיים בחוקן המנוות והקניינים, אבל התימח השערים יותר טוב אל הבית כדי שיהיה שומר הבית האוא במדרים. וכן האדם שיש לו חמשה חושים אשר יושנו כל ההרגשות בחלמונות, ואחר שיכנסו כלם אל האוא המשוף יחלקו כל הדברים המורגשים כדברים כפי מה שראוי, ויקח כמה סודמה מן הדברים היסם מה שראוי לו, ויקח כמה השכלי מן הדברים, כללואם ואלמוסת ויפישו חלקיקים ויבדיל המקרים מן העמוסים, ואחר שיגיע נכפס הכללות הזה מן הדברים, לא האטרך אל החושים וההרגשות, כמו שלא ימכר הבית אל השערים אחר המלא החדרים כל טוב. וכמו שתיקמה השערים יותר טוב לשמור הממונות, כן עוזבת הכחוח הממונות יותר טוב אל הנפש, לפי שההרגשות לנפש הם במדרגה המאודה או בסמיכה והכמה המוטיבוס חס האדם אל המקוס המנוון, כי אחר שיגיע אל המקוס ההוא אין לו נזרך בסמיכה או בבהמה ויהי עליו לטורח גדול ולמשא כבד, ואע"כ שבהחלה לא היה יכול להשיג אל מחו חפלו וזלמה. כן ההכשפות והכחוח הגשמיים אחר שהענו כפן המושכלות, לא יערכו הם לקיים אורו המושכל כנפש, אבל הדרך האוא בנכפן, כי יערידו וימיינו מהשיג אורו על השלמות ומלהחמיד הדבקות בו, לפי שהשכל הפועל שכל פשוט עדין נבדל ממחר, והנפש לא השיג הדבקות על האמה כהיחה מהבנתו בחמר, ואחר הוא כן ממנה ההכשכטוס שכל לה עם החמר, ומשבו פשוט נקיח ויכולה להדבק עם השכל הפועל הנקי הפשוט, כי הדומה יתדבק עם הדומה, וזהו ולמויה והאחרונה ושלמותה האמתי, ע"כ : וזולת זה מהכחות וכו'. שג למס שמתט ומגנבל ספורו בחמרו וכל אלו הכחות מרים כליס כנליון כליהם וכו' : עד אמרו זה היוולד מדברי האנשים האלה במה שלמשה הסופס המדברת ואמרו במדברת שהיה שכל וכו' : אבל הנפש המדברת כבר ציירה הצורות ההם וכו'. הם הצורות שזכר למעיה בחמרו וכלם הרלואטיים הצורות הכרמיות והכשכטיות במלמע המיו וכו'. ודמו בחמרו ולקחה לבותיהם, אל השפסס המושכל מן החמר ואל ההככה וההפרדס והולדת המכמה שזכר למעיה, כי כן כן לבותיהן ועקריהן של הצורות הכסס :

יג אמר הכוזרי אני רואה לדברים האלה הפילוסופיים יתרון דקדוק וברור על שאר הדברים :

יד אמר החבר וזהו מה שהייתי מפתח עליך מהפתי ומנחת הנפש על דעות, כי למה שנתברר מהם המופת בחכמות ההרגליות וההגיון, בטוח הנפשות על כל מה שאמרוהו בטבע ובמה שאחר הטבע, וחשבו שכל מה שאמרוהו מופת. ולמה לא תספק במענותם ביסודות הארבעה ראשונה, ותתבע אותם בעולם האש אשר יטענו ששם האש העליונה אין גוון לו שימנע נוון השמים והכוכבים, ומתי השגנו אנתנו ששם אש יסודית, אבל איכות המה בתכלית אם תחול בארץ "היתה" (כ"א תהיה) נחלת, ואם תחול באוויר "היתה" (כ"א תהיה) להבה, ואם תחול במים "היתה" כ"א

אוצר נחמד

קול יהודה

יד וזהו כה שהייתי מפתח וכו'. היה זה כפי' ב' כי שם פחד פחד שאלוהו ומי לנו דגש כובלת שאיננו נפחית לדעה שזכרונה עליה מדתו הטבעית וכו': על למה שנתברר מזה המופת וכו'. על אלה היה דברו ברצוני סימן ג' לאמר, אך דרכי הרלויה נחלקו, מהם מדוקדקת עד הכלים וכו'. ומן הטעם היה עלמו היה דברס ז"ל, אם תלמיד חכם הגון הוא ממנו תהא לאו ומהו השחיות ובה, כי יהיה הקפידה לפתוי ולמורה הנפש על דעותיו אשר לא ימלטו מן היוזק בקצתם מלך היוזקו במעשיו בלתי הגון, וכפי יהיה בהלמודו שרש פורה ראש ולענה, ואומרים לרעה לא מדובשק ולע' בהרבות ההרגליות. אך היה הלמודית, כמבואר למעלה סי' י"ב ובשלישי סי' י"ג: ולמה לא תספק במענותם ביסודות וכו'. הוא הדבר שהזכר ראשונה מטעמם אחר ההמשל הראשון בלמוד סי' ז' והתחלה המום שהיחוו שם אחר החומות יהיה וכו', עד אמרו בסוף הפסקה, ולמה לרבעה היסודות מהמגום ההיינה ההיוות: והרבע אורם

יד ומנורת הנפש על דעותיהם. סתמה נשקף להאמין כל סוגור משיש, כלומר למה לנפש שכבר עמדה על האמת הכוזר ואין ספק עוד: כי למה שנתברר מהם המופת בחכמות ההרגליות וכו'. כי משני שדרכיהם בלמודיות אחייתם בני ספק כזה נאשמו הנפשות להאמין להם בכל דבריהם ולא דקדקו אחריהם עוד בטבעיות ומה שאחר טענה: כל מה שאמרוהו מופת. שם מושק הוא על דבר שאין ספק בו, כנוצר כמה טעמים: ולמה לא תספק במענותם וכו'. קצת עיניך על ההתלהט טענה ג"כ אינה ואלו היסודות הארבעה שקבעו ענין להם זה: ותתבע אותם בעולם האש, ר"ל ביסוד אש, ולא עוד שאתה יכול להקשות עליהם: אין גוון לו שימנע גוון השמים. סה אומרים שאין זום מראה ובעל יסוד האש, שא"כ היה נבילה לאויר שמתלהט כונו ארום האש, ואך נוכל לרואה השמים ובלתי: ומתי השגנו אנתנו וכו'. מתי הגשמו יסוד האש מלאמה כפי מה שראה האש: אבל איכות ובה. לא חשבנו רק מקרה שם המכלית המהימות: אם תחול בארץ. כלומר גנוזים עבים: ואם תחול באוויר. ר"ל הלבט עולה מן הטן וסודמו לו לאויר הוא מתעבד לאויר אלו רואים כמין להבה: ואם תהיה במים. כ"א

וכי. שהעורר חביבהך ובעתהך עליהם לבלתי טענהם בהנחה האש העליונה, בלמודו ברצוני סי' כ"א והאמרו מקום האש הפכית שקורין אותו בלשון ערבי אלתה"ר. וכן הוכרז למעלה בזה סי' ב' בלמודו וכן אש זכר, והיה האש הפילוסופים האש הטבעית וכו'. והיה התחיל לפקפק על תהלה שם שהיחוו שם אחר החומר הראשון: אין גוון לה וכו'. הן הן דברי המורה בשי' פ' ב' בלמודו נקרא האש היסודי בזה השם (ר"ל השך), והיהנה מחירה אצל פסיית, שגליו היה האש היסודית מאירה היינו רואים האויר כלו בלילה מתלהב אש, ע"כ. ומדברני הפילוסוף לוקחו. וכבר זכר זה סימן ב' בלמודו והיה אלה הפילוסופים האש הטבעית אש לה מראה ולא שפיהה אצל היה ע"כ אך דק קל קראוהו בגלגל האש: וברתי השגנו אנתנו אש יסודית וכו'. כהב בעל יסוד עולם מלאה ב' פ"א וז"ל, יסוד האש לדעה האומרים כי למעלה מנגלל יסוד האויר יש נגלגל של אש, הוא סמוך לעקמויות נגלגל הלבנה, ואחרים ואני מהם מזהישים אורה בזה שאלמו כי יש למעלה נגלגל של אש, הואין ואין עד עליו ולא חזר זה במעשה בראשית, ולא במקום אחר מהמקרא, ומום השמש המתפשט על האדמה עם אש היסודות הוא מספיק להולדת, וע"כ היוצאים לקראת דברי הרמב"ם פתח בספר יסוד מורה שם א' לחבר, וככה דברים רבים במקרא ירביים פירוש, כמו שהזכיר קהלה הארבעה שרשים, שם שמים, ארץ, רוח, מים. והנה ורח השמש כנגד שמים, והארץ לעולם עומדה, וכוכב כוכב הולך הרוח, ורוחו פלטי כלל, ועל הגהלים הולכים אל הים. ואלה ארבעה מרכיבים שברשה בראשית, אה השמים ואלה הארץ, ורוח אלהים מרחפת על פני המים, וככה (ישעיה מ') ניו יחד בשענו מים וטמים בוצת חכן וכל בשלים עבר הארץ, חן חכן אל רוח ה' וכלה עושה כיוצא בזה ארץ על מים מזוינה, עושה מלאכיו רוחה המקרה במים: וככה כונס כנד מי הים, ייראו מה' כל הארץ, וכבר הזכיר בדבר ה' שמים נעשו וברוה פיו כל נבאם. וככה (איוב כ"ח) כי הוא לקוח הארץ יביט תהה כל השמים יראה לעשות לרוח משקל ומים חכן בחדה. וככה (משלי ל') מי עלה שמים וירד מי אסף רוח בהשמו חי ירר מים בשמלה מי הקים כל אפסי ארץ וכו', פ"ב: אבל איכות תמה וכו'. כדבר בעל יסוד עולם כ"א

(כ"ל תהיה) מים רותחים. ומתי ראינו גשם אשי ואוירי נכנסים בחומר הצמח החי, עד שנגזר שהוא מורכב מהארבעה כלם אש ואויר ומים וארץ, אמור שהשגנו המים הארץ "ההשתנותם" (כ"ל בהשתנותם) והכנסם בחומר הצמח, ולאוויר ולהמימות השמש עזר בהיות בדרך האויכות, לא כגשם אש ולא כגשם אויר. או מתי ראינו אותם נתקים אל אלה הארבעה בעינם, אם ינתק חלק אל דמות העפר אינו עפר, אבל דוא אפר ראוי לרפואה, והחלק הנתק אל דמות המים אינו מים, אבל הוא סחיטת או לחות ארסי או מזוני, לא מים ראויים לשתיה, והחלק הנתק אל דמות האויר היה אד או קיטור, לא אויר ראוי להתגשם בו. ואלה גם כן "פעמים ישתנו" (כ"ל אפשר שישתנו) אל בעלי חיים או "צמח" (כ"ל לצמחים), או יקפאו בחלקי הארץ, ושובו (כ"ל וילכו) מהשתנות אל השתנות, ובפלא יפול בהם השתנות אל יסוד נמור

קול יהודה אוצר נחמד

שזכרו בלמרו שחום השמש התחפשט על הארמה עם שאר היסודות הוא מספיק לטולדא: ומתי ראינו גשם אשי וכו'. מילי ספק כמה שקיימו וקבלו הפילוסופים לדבר פשוט ומוסכם שכל הוה מורכב מארץ ומים ואויר ואש. ותחלה מתקפק על זה מלד האויר האש, שארי כן בלמרו זו מתי ראוי לזהם הקיים וכו', ימשיך הגמנוס בלרבעתו, שחרי אשכר היותם לזכות ולשונות לבד אשר לא ימלג מזה גשם מהגשמים ושהשכל יתקן המורכבות אליהם וכו', וכמו שיהבאר בסמוך: אמור שהושגנו המים והארץ וכו'. ר"ל סן לו יהי כדכרך שהשגנו המים והארץ בהשגתם והכנסם בחומר הצמח מלד שאיננו מהם לתזוננו ולגדולו, בלמרו כרביעי סימן כ"ג והנה הוא אשר תהיה הארץ והמים אל עכשיו וכו', עדיין יש לנו לומר כי לאויר ולהמימות השמש עזר בהיות בדרך האויכות להשוות מזה בחמימות ובלחות לא כגשם אש וכו', וה"ל לא העליה בידך צירור הרכבתו מתרכבתו. והנה ישעור השגון ימשיך על זה התאר, אמור לכל אוח נשפך שהמים והארץ נכנסים בתמר הצמח, והנה גם אהנו בלמרו שהאויר והחמימות עוזרים בהיות בדרך האויכות לבד לא שיכנסו בה גשמי יסודם מזה: או מתי וכו'. יעורר הפקן על הכנס גשם יסוד פשוט בחומר ההיות כלל, ופעילו המים והארץ אשר האדם יראה לעינים הכנסם בחומר הצמח בלמרו. והנה כי כל מורכב יתקן אל השפוט אשר מורכב מזה, וזה כי עין רואה שאין שום מורכב נתקן ויתקן אל שום יסוד מן הארבעה החכמים כמו שנתבאר והלך, אך כן אין שום הוה מורכב ממשמיהם: ראוי לרפואה. אמר זה להבדיל דונו לבין יסוד העפר אשר לו ילגה לרפואה, וזה מורה על בלתי היותו יסוד העפר: או לחות ארסי או מזוני. כפי לזכות המורכב שניתק ממנו: לא אויר ראוי להתגשם בו. שיוכל אדם בזה גשם לשאוף דונו נתקן בקרב לבו על כל שומח והשימח אשר הוא נוסח, כי בזה יהיה לו קורה רוח להסיר דונו מונו, וגם הוא הסדקי להיות הרוח החיוני, וכמו שזכרנו שמי כי"ו: ואלה גם כן וכו'. ר"ל שגם אלה הדברים שהתכה המורכב מנעת אליהם ישתנו לחיים או לנמרים או יקפאו בחלקי הארץ, וזה המונח

נמור. אמת כי אהר המחקר 'יוצא לנו (כ"ל יוציאנו) ההכרח להודות בחמימות והקריירות והלחות והיבשות, ושהם איכויות ראשונים לא ימלט מהם או "מאמצעיהם (כ"ל מצעועיהם) נגשם מהנגשמים, ושהשכל יתיך המורכבות אליהם, וירכיב מהם יניח להם עצמים נושאים, ויאמר אש ואויר ומים וארץ בציור ובמאמר, לא שהם היו כלל פשוטים חוץ לשכל ויתרכב בהם כל הווה. ואיך יאמרו זה והם "יאמרו (כ"ל אומרים) בקדמות, אם כן לא סר האדם הוות משכבת זרע ודם, וידם

מהמונוגה

קול יהודה

אוצר נחמד

ומי הדוממים וכוונ כוננ הולך השתחוס ממורכב למורכב. והיה דבר פלא נכרי ור שיפול בזה השתחוס אל יסוד נמור זך ופשוט, הנחה הרמב"ם בחלכות יאודי תורה בחמור, ולא כל העשד שייפד מיד יחזור ללרבעה היכודות חלל יסד ויחזור לדבר אחר, ודבר אחר לדבר אחר, וסוף הדברים ימזור ליכודות, וממלא כל הדברים חזורים חלילה, ע"כ: אמת כי אחר המחקר וכו'. כי חין המלס מההודות במתיאוס הכיכויות הלארבעה בכל הוה, או ס או המחמד ממלמעייתוס, כלמרו סי י"ב סדבר המחמד מהחמד הנפרדים, חס שינר צו אחד מהנרדיס או ויחר מלחד וכו', וחס שינמחו הנפרדיס עד שלל ישר אחד על לורמו והחודש מזה לורה ממלמעייתוס, ע"כ: ושהשכל יתיך וכו'. כי עס היוט מלכיוט שהורכב המורכב מהס בלתי ממלמס ופרדיס בעמס חון לשכל מ"מ השכל אשר לו כח מיוחד שיחמד היכ ויכרה האחד בהרכבה והתקם כמו שזכר סי י"ב, הנה הוה המיך המורכבות חלמס וירכיב מהס וכו': לא שהם דיו וכו'. ר"ל העלמס הנשאים ההס אשר היחס השכל להרכבה המורכב: ואיך יאמרו זה וכו'. ר"ל איך יאמרו שהדברים אשר הורכב כל מורכב מהס איכויות פשוטים חון לשכל, וכלמרו סוף

בששתותו בחרון אל חוסי יסוד פסוס: אמת כי אחר המחקר יוצא לנו ההכרח. ר"ל זה נלד הוליה המחקר שפי' לרכיב אמתו לנדיות בלרבעס טעניס חללו, שסס המתימות וכו': ושהם איכות ראשונים. כל מורכב שנוגס לא ימלט שיקבל תחלה כיוונו או הלארבע איכויות: פה. ר"ל שיהס מורכב מהס נלדס: או ממאצעייהס. מדבר המורכב מתיס או מכלמס מהס חוזר ומורכב בנגס אחר, כמו שהלמר שטען צו הלך נפרדיס והנפרדיס עלמו סורכב מהמתימות ויכוחו וקדומה לוס: ושהשכל. הנוס לעיני טעניו הסייס להסיר ההרכבה על הנשמים: יתיך המורכבות אליהם. יפירי כל מורכב אל אלו הרבע איכויות וירכיב מהס גס כן: ויניח להם עצמים נושאים. השכל כדי לשכך דעתו ויכל שיחמד שטעם היכודות סס אל וויור ומיס ורקן: בציור ובמאמר. כך וכל ליייר דרך העברה, לוס שחלמר שייבו כן במתיאוס חון לשכל ושחמס הורכב כל מהס: ואיך יאמרו. אלו היסלוחיסיס זס: והם יאמרו בקדמות העולם. וא"כ כל המנאל טעולס מלרס וחי זמח נסבור ונולדו זס מזה וכו' ויכלו לבלתי תלמית, ולא סיס טעולס אדס או חי או זמח שסיס רלשוין ייירי הבורא, ולא סיס לעניסס כלס, חלל זס דרכס ככל למו לומר סך כלכו היטריס למחר בלי תלמית: לא סר האדם הוה בשכבת זרע ודם. ר"ל משכבת זרע שחלמי ודמו והדס שניון ממנו במתי אמו: והדס. הוס שחלמס כוס ממנוט שחלמס חולכל

סי' ב' מטעמם וזלה לרבעה היסודות מהמנוס חייניה הוויית, וכלה סס סובריס הקדמות: אם כן לא סר האדם הוה משכבת זרע ודם וכו'. והנה נשתקפה הנחמס שלל הוה הרכב מן היסודות הפשוטיס. אך חלל ממלמיי חלשכל לא הקפס אחר כי יכיליסי לומר כי תחלה נבראו וממס נחווה לו הווייס מלח, עס הויה ששמשכה הוויית אחר כן בנולח הרכבה מהיסודות ההס. חלל שמיסי דבריי בנעדייתל מיה, לומר שעל דעת ההורה חין נורך לכויה שס פשוטיס חלמעיסיס ביהיסי להרכיב הרכבות המנליות, רק שנבראו כמו שכן בנכיוון וקומחן. כי אמנס ענין ססדוריס והחלמעיסיס הללו הוה חוסר יולל מנוע חלומס חיוב ההשפלטלות, על כן בקשו להס השנוטות רביס לקרב מעלות רוחס חל השכל, חלל בהודות נחודו יקל כל קסח ויחיישר כל מעקס וכו' כמו שיבא, כי פי' ה' הוה לוס ונבראו כל הווייס, ודומו ורעו הוה קנלס על הדרך אשר חלמר חפן ביקרו, חלל רגע להעשיר בהקירטו רק מבידו ומלל. ורלמינו לבעל העקידיס שכתב שער ג' על החמר יכי אור וכו', הקדימה הטבעית החייבו ג"כ הקדימה הזמנית בהרכבה מהמנליות, כי היסודות הפשוטיס ח"ל"ל שלל יוקדמו במתיאוס חל המורכבים מהס, כי חס נחמד שניברא העולם בכללו בליס חמד שנמאל רגע אחד כחלמר הוה שדעתו בנכיונו ובקומחו, הנה ח"ל"ל שנחמד שהלכו פשוטיות והרכבס ממלל חלחת. וכן שנחמד שהיסודות בעני עמחן והמורכבים מהס ממלל יחד ושנמאל לכל חמד מתיאוס בלתי עמחו, הנה זס בעל, כי הוה קרוב לאומר שהביאה והאפרוח, הספה הזרעיית והנולד ממנה, או שהלכ ובו ימלחו יחד, כי על זס החלפון ודלוי חין שוס קדימה לחמד על הכיי לא זמנית ולא קבעית כלל, ע"כ. והנה זו טענה חלמרת אשר פתיח מועדות על מתיח ההרכבה מן הפשוטיס עס חלמוניס ששהיסיס קדמון, חלל שחלו הבעל חל פתיח כלמי חלמיי הודות צבח חלמ רכנע. חלמס חלמרת המיניס בריחמס טעלס כמו שחלו, ופעלי חמס עלו זמחמו מתיייריסי בלי לורך הקדימה מועותי והרכבה הרכבות כמו שיבא, ירחיק ענין החמד כל הכויות מהפשוטיס גס מקדס מפעלס מלח. ובכן לא יבוט חומו בעל סעקודה בחמרו כי יחלחזו סטפוטסיס או לפשר שלל יוקדמו במתיאוס חל המורכבים מהס: